

Видавничий проєкт
«Поміж текстом: журналісти для журналістів»

ЖУРНАЛІСТСЬКІ ІНТЕРВ'Ю

**ІЗ ПРЕДСТАВНИКАМИ
ЦІКАВИХ ПРОФЕСІЙ**

Том 1

Київ
Інтерсервіс
2022

ББК 659.4
Ж 92

Рецензенти:

Ганна Марчук – кандидат філологічних наук, професор кафедри журналістики
Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
(м. Івано-Франківськ, Україна).

Ганна Холод – кандидат філологічних наук,
директор ГО «Науково-освітній центр «УСПІШНИЙ» (м. Київ, Україна).

Затверджено до друку на засіданні кафедри журналістики філологічного факультету
Прикарпатського національного університету
імені Василя Стефаника (м. Івано-Франківськ, Україна)
(протокол № 9 від 22 лютого 2022 року).

Ж 92

Журналістські інтерв'ю із представниками цікавих професій. Укл. О.М. Холод. За ред.
Г.Я. Холод. Том 1. Київ: Інтерсервіс, 2022. – 91 с.

ISBN 978-966-999-235-2

У книзі зібрано тексти розшифровок журналістських відеоінтерв'ю із представниками цікавих професій. Інтерв'ю брали студенти кафедри журналістики філологічного факультету Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

В інтерв'ю про специфіку своїх професій розповідають юристи, архітектори, учителі, спортсмени, економісти, бухгалтери, співаки, відео- та фотомайстри, трейдери, керівники проєктів та інші.

Книга буде цікавою фахівцям із журналістики, студентам бакалавратури й магістратури, що навчаються за спеціальностями, орієнтованими на роботу в інформаційному просторі, а також учням, які визначаються із професією.

ББК 659.4
Ж 92

**Книгу видано з метою реалізації експерименту всеукраїнського рівня за темою
«Організаційно-педагогічні умови забезпечення допрофільної підготовки гімназиста в
умовах модернізації освіти» на базі гімназії № 153 ім. О.С. Пушкіна Шевченківського
району м. Києва в березні 2021 – листопаді 2026 роках.**

ISBN 978-966-999-235-2

© Холод Олександр, Холод Ганна – редактори, 2022.

ЗМІСТ

	Стор.
Розділ 1. Бізнес	
Інтерв'ю із приватним підприємцем	6
<i>Інтерв'юєрка – Кочержук Юлія.</i>	
<i>Інтерв'юйована – Михайлюк Мар'яна.</i>	
Інтерв'ю із засновником туристичної компанії	9
<i>Інтерв'юєрка – Загрійчук Юлія.</i>	
<i>Інтерв'юйований – Тарасов Руслан.</i>	
Розділ 2. Економіст. Бухгалтер.	
Інтерв'ю з бухгалтером.	12
<i>Інтерв'юєрка – Гарасим Марія.</i>	
<i>Інтерв'юйована – Романюк Марія.</i>	
Інтерв'ю з економістом.	14
<i>Інтерв'юєрка – *****</i>	
<i>Інтерв'юйована – *****</i>	
Розділ 3. Кухар. Кондитер.	
Інтерв'ю з кондитером-кухарем.	18
<i>Інтерв'юєрка – Зеленко Адріана.</i>	
<i>Інтерв'юйований – Висоцький Олександр.</i>	
Інтерв'ю з кухарем.	21
<i>Інтерв'юєрка – Копанчук Руслан.</i>	
<i>Інтерв'юйований – Блонський Андрій.</i>	
Розділ 4. Медицина.	
Інтерв'ю з ветеринаром.	24
<i>Інтерв'юєрка – Боднар Вікторія.</i>	
<i>Інтерв'юйований – Дерманський Андрій.</i>	
Інтерв'ю з фармацевтом.	26
<i>Інтерв'юєрка – Нановська Христина.</i>	
<i>Інтерв'юйована – Григорчин Христина.</i>	
Інтерв'ю із працівником екстреної медичної допомоги.	31
<i>Інтерв'юєрка – Грем Олена.</i>	
<i>Інтерв'юйований – Маціканич Олег.</i>	
Розділ 5. Менеджер.	
Інтерв'ю з керівником проєкту.	34
<i>Інтерв'юєрка – Корчева Юлія.</i>	
<i>Інтерв'юйована – Рибак Сніжана.</i>	
Інтерв'ю з керівником проєкту.	37
<i>Інтерв'юєрка – Гонтарюк Сніжана.</i>	
<i>Інтерв'юйована – Акуленко Марія.</i>	
Інтерв'ю з менеджером блогера.	42
<i>Інтерв'юєрка – Рошак Андріяна.</i>	
<i>Інтерв'юйований – Цемкало Іван.</i>	
Інтерв'ю з маркетологом, СММ-менеджером.	45
<i>Інтерв'юєрка – Томаш Катерина.</i>	

Інтерв'юювана – Яна.

Розділ 6. Освіта

Інтерв'ю з репетитором.

49

Інтерв'юерка – Мельник Христина.

Інтерв'юювана – Мельник Ірина.

Інтерв'ю з учителем біології.

52

Інтерв'юерка – Дерев'янка Юлія.

Інтерв'юювана – Дяченко Віра.

Розділ 7. Спорт

Інтерв'ю з боксером.

57

Інтерв'юерка – Резун Вікторія.

Інтерв'ююваний – Томнюк Юрій.

Розділ 8. Юрист

Інтерв'ю з юристом.

61

Інтерв'юерка – Пацаль Анна.

Інтерв'юювана – Дідик Вікторія.

Розділ 9. Фото- та відеофахівці

Інтерв'ю з фотографом.

65

Інтерв'юерка – Бабенко Ольга.

Інтерв'ююваний – Ригаловський Віталій.

Інтерв'ю з відеографом.

69

Інтерв'юерка – Симчич Тетяна.

Інтерв'ююваний – Симчич Віктор.

Інтерв'ю з аеро-, фотограмметристом.

73

Інтерв'юерка – Іванців Марія.

Інтерв'юювана – Бабей Тетяна.

Розділ 10. Різнороб

Інтерв'ю із різноробом.

78

Інтерв'юер – П'ятко Іван.

Інтерв'ююваний – Равлюк Ігор.

Розділ 11. Трейдер

Інтерв'ю із трейдером.

81

Інтерв'юерка – Паньків Валентина.

Інтерв'ююваний – Данів Роман.

Розділ 12. Архітектор

Інтерв'ю з архітектором.

84

Інтерв'юерка – Черепаха Інна.

Інтерв'ююваний – Качор Андрій.

Розділ 13. Співачка

Інтерв'ю зі співачкою та музикознавчиною.

89

Інтерв'юерка – Заблоцька Наталія.

Інтерв'юювана – Заяць Олеся.

Розділ 1.

БІЗНЕС

Інтерв'ю із приватним підприємцем.

Інтерв'юерка – Кочержук Юлія.

Інтерв'юйована – Михайлюк Мар'яна.

– **Добрий день, пані Мар'яно!**

– Добрий день, пані Юлю!

– **Я хочу подякувати Вам за те, що вирішили зі мною зустрітись і дати інтерв'ю. Чи даєте Ви згоду на використання й поширення нашої з Вами розмови?**

– Так, звичайно.

– **Гаразд, тоді ми можемо почати. Ким Ви хотіли стати в дитинстві?**

– У дитинстві я мріяла стати дизайнером одягу та інтер'єру. Зараз я не пригадаю, скільки років мені було, але пам'ятаю, як знайомі привозили з різних країн цікаві каталоги. Я вирізала для себе різні елементи одягу й мріяла про власний бренд.

– **Як Ви обирали власний фах і чи здійснилася Ваша мрія?**

– На жаль, мрія мого дитинства не здійснилася. Щодо фаху, то все розпочалося ще в школі. У нас почали викладати правознавство, яким я дуже захопилася. Пізніше я вирішила стати юристом, і мої батьки підтримали мій вибір. Після школи я навчалася на юридичному факультеті. Закінчивши навчання, працювала юристом декілька років до першої декретної відпустки. Народивши свою першу дитину, не повернулася на роботу, а вирішила розпочати свою підприємницьку діяльність.

– **Як Ви шукали себе в професії?**

– Спершу було складно... Я вивчала маркетинг й аналізувала різні ідеї щодо бізнесу, щоб було цікаво людям і вигідно мені. У мене був стимул, я знала, що зможу.

– **Чим Вам подобається обрана професія підприємця?**

- Насамперед це вільний графік роботи, тому що, коли я починала, моя дитина часто хворіла, я була не залежна й могла сама керувати своїм часом.
- **Чому Ви змінили свій дитячий вибір на той, що визначив Ваш сьогоднішній шлях?**
- Я тоді послухала своїх батьків. Була на роздоріжжі й обрала те, що мені рекомендували.
- **Які Ви можете назвати позитивні та негативні риси Вашої професії?**
- Негативні риси – це болюча тема для підприємців. По-перше, це великі витрати, щоб розпочати власну справу. По-друге, дорогі оренди та велика конкуренція. Я думаю, що негативу достатньо. Щодо позитивних рис, як я вже говорила, це вільний графік, знайомство із цікавими людьми, можливість уводити нові ідеї в бізнес.
- **Скільки, на Вашу думку, потрібно коштів, щоб почати й розвивати власну справу?**
- Треба мати невеличку суму. Також треба врахувати, чим ви хочете зайнятися. Розрахувати, скільки піде на оренду приміщення й на оплату працівникам. У нас кажуть так: «Чим більше вкладеш, тим більше заробиш».
- **Як виникла ідея стати приватною підприємницею й відкрити власну справу?**
- Я мати трьох дітей, і мені важливо поєднувати роботу й сім'ю. Також можна працювати в телефонному режимі й не втрачати свій заробіток.
- **Ще я хочу уточнити, у якій галузі Ви працюєте, яким є Ваш бізнес.**
- Я живу в туристичному містечку Яремче. Коли відкривала підприємницьку діяльність, ураховувала, які місця часто відвідують туристи. Саме тому магазини знаходяться біля відомого ресторану «Гуцульщина», біля водоспаду Пробій.
- **Який секрет Вашого успіху?**

- Потрібно любити свою роботу, наполегливо розвиватися в будь-якому напрямку, не шкодуючи сил. Треба працювати, щоб люди поверталися до тебе й упізнавали твій товар. Необхідно бути чесним, щоб не було соромно дивитися людям в очі. Найкращий секрет успіху, коли клієнт повертається до тебе.
- **Якими новинками Ви дивуєте своїх покупців?**
- Окрім сувенірної продукції, я із сім'єю виготовляю солодощі із сухофруктів без цукру й меду, що корисні для здоров'я. Їх можна їсти дітям та людям із цукровим діабетом. Також різні види варення, горішки в меду й імбирні пряники. Покупцям це дуже подобається – і вони з радістю купують.
- **Я захоплююся Вами, у Вас власний бізнес, троє дітей, і Ви ще встигаєте виготовляти якусь продукцію. Це насправді дуже цікаво. Й останнє запитання на сьогодні. Що Ви можете побажати тим, хто обирає фах?**
- Бажаю любити свою роботу й отримувати від неї задоволення. Не зважайте на думку людей, які оточують, і не бійтеся змінювати своє середовище. Успіхів!
- **Я дякую Вам за цікаве інтерв'ю. Хочу Вам побажати більше покупців, успіху та прибутків.**
- Дякую Вам за запрошення й такий досвід!

Інтерв'ю із засновником туристичної компанії.

Інтерв'юерка – Загрійчук Юлія.

Інтерв'юований – Тарасов Руслан.

- **Добрий день! Мене звати Юлія, я студентка Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Сьогодні нашим гостем є Тарасов Руслан – засновник туристичної компанії “NIAGARA”. Вітаю Вас! Дякую, що знайшли час і погодилися поспілкуватися зі мною. Руслане, розкажіть, будь ласка, про себе та свій бізнес.**
- **Добрий день! Я вже понад 20 років займаюся туристичною діяльністю, утілюю в життя людські мрії про подорожі різними країнами світу.**
- **Коли Ви вирішили стати турагентом і чому?**
- **Із дитинства я мріяв подорожувати, і з часом ця мрія стала моєю роботою. Мені подобається пізнавати світ, отримувати враження від кожної країни, згодом мені захотілося дарувати можливість людям відчувати те саме.**
- **Відкрити туристичну компанію важче, ніж подорожувати. Якими були Ваші перші кроки?**
- **Спочатку треба було орендувати офіс й оформити рекламу. Найважчою, мабуть, була робота з першими клієнтами, тому що люди приходять різні й потрібно знайти індивідуальний підхід до кожного.**
- **Дуже цікаво. Які плюси і мінуси Вашої роботи?**
- **Плюси моєї роботи – це те, що я багато спілкуюся з людьми та намагаюся втілити їхні мрії в реальність, а мінусів немає, тому що я дуже люблю свою роботу.**
- **Чи бувають такі моменти, коли Вас залишає натхнення й Ви втрачаєте віру в себе або у свій бізнес?**

- Ніколи. Я ніколи не втрачаю віру. Бувають, звичайно, періоди спаду, зараз через коронавірус було набагато менше клієнтів, але віри я ніколи не втрачаю й вірю, що все буде гаразд.
- **У чому секрет успіху в туризмі?**
- Шукати тури й поїздки для людей так, ніби ти шукаєш для себе. У цьому єдиний успіх. Я думаю, що це секрет будь-якого бізнесу.
- **На Вашу думку, які країни є найбажанішими для поїздки?**
- Найбажаніші країни для більшості людей – це США, Канада, Австралія, Великобританія.
- **Скільки часу Ви присвячуєте своїй роботі?**
- У період коронавірусу були тижні й місяці, коли я сидів без роботи, але якщо не враховувати вірус, то в мене немає дня, щоб я сидів без роботи. Іноді працюю навіть по 12–14 годин на добу.
- **Де Ви шукаєте своїх клієнтів?**
- На мою думку, правильно сказати, що вони мене шукають. Є оголошення, багато людей мене рекомендує, тому переважно вони мене самі знаходять.
- **Що для Вас було найскладніше в цій сфері?**
- Найскладніше було в перші місяці переконати людей, що ти професіонал у цій справі. Багато людей приходили й запитували, скільки часу я працюю, а коли дізнавалися, що новачок, відмовлялися від моїх послуг. Саме тому найскладніше – це заробити репутацію й довіру людей. Найважче, мабуть, була робота з першими клієнтами, тому що люди приходять різні й потрібно знайти індивідуальний підхід до кожного.
- **Дякую за цікаві відповіді. Було дуже цікаво поспілкуватися з Вами. До зустрічі!**
- Дякую Вам. До зустрічі!

Розділ 2.

ЕКОНОМІСТ. БУХГАЛТЕР

Інтерв'ю з бухгалтером.

Інтерв'юерка – Гарасим Марія.

Інтерв'юйована – Романюк Марія.

Інтерв'юерка – Гарасим Марія, студентка Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Інтерв'юйована – Романюк Марія Іванівна, бухгалтер Старобогородчанської сільської ради ТГ.

– Добрий день! Сьогодні я, Гарасим Марія Михайлівна, студентка Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, майбутня журналістка, маю можливість поспілкуватися про цікаву професію з Романюк Марією Іванівною – бухгалтером.

– Добрий день, шановна Маріє Іванівно. Чи даєте Ви дозвіл на записування нашої з Вами розмови й чи дозволяєте викласти інтерв'ю в соціальній мережі «Фейсбук»?

– Добрий день! Дозволю.

– Щиро дякую! Ким Ви хотіли стати в дитинстві?

– У дитинстві я мріяла стати кондитером. Мені подобалося готувати різну випічку, а найбільше – тортики й тістечка.

– Скажіть, будь ласка, чим Вам подобається обраний фах?

– Моя професія подобається мені тим, що постійно потребує розумової активності, вимагає зосередженості, привчає людину до відповідальності й акуратності.

– Хто вплинув на Ваш вибір професії?

– Моя старша сестра працює бухгалтером, й інколи я приходила до неї на роботу, і вона мені показувала, як правильно виконувати цю роботу. Мене це дуже зацікавило та вплинуло на вибір моєї професії.

– Де Ви здобували освіту бухгалтера?

– Після закінчення дев'ятого класу я навчалась у Тлумацькому сільськогосподарському технікумі (зараз коледж), а пізніше – в Івано-Франківському інституті менеджменту та економіки «Галицька академія».

– Скажіть, будь ласка, які три найкращі навички повинен мати кожний бухгалтер?

– Передусім – відповідальність, тому що кожний бухгалтер повинен бути відповідальним, також зосередженість й акуратність.

– Які позитивні та негативні риси Вашого фаху?

– Як для бухгалтера, я людина спокійна, відповідальна, мовчазна й трохи нетерпляча.

– Що найважче Вам дається у Вашій професії?

– Мені важко вивчати закони, тому що нововведення бувають дуже часто, за ними потрібно постійно стежити, адже вони змінюються так часто, як настрій і погода.

– Останнє запитання для Вас. Що Ви можете побажати тим, хто обирає професію бухгалтера?

– Якщо хочете обрати цей фах, насамперед повинна бути любов до чисел і підрахунків, здатність до самоосвіти, прагнення розвиватися, постійно вдосконалюватися, завжди робити правильний, а не формальний облік, тому що за це будете нести відповідальність.

– Наша з Вами розмова вже завершується. Щиро дякую Вам за те, що дали мені можливість дізнатися про професію бухгалтера трохи більше. Бажаю, щоб у Вашій бухгалтерській діяльності завжди був тільки успіх і професійний розвиток.

– Хай Вам щастить! До побачення!

– Дякую! Навзаєм, до побачення!

Інтерв'ю з економістом.

*Інтерв'юерка – ******

*Інтерв'юювана – ******

- **У нас на зв'язку економістка за фахом та військова за діяльністю *****.**
Добрий вечір.
- Добрий вечір.
- Поясню, чому ми з Вами проводимо інтерв'ю. Зараз такий період, коли учні починають складати ЗНО, серйозно замислюються над тим, ким вони хочуть бути, куди варто вступати. Щоб трішки полегшити їм цю роботу, підтримати й мотивувати, щоб дізнатися про різні цікаві професії, ми й проводимо цю розмову. Отже, починаємо.
- Починаємо.
- Моделюю ситуацію: до Вас підбігає дитина й каже, що вона хоче бути пожежником, а інша дитина наполягає на тому, що буде дизайнером або актором. Це батьки чують щодня. Ким Ви хотіли бути в дитинстві?
- У дитинстві я не мала чіткого уявлення, ким хочу бути, яку професію я виберу й ким працюватиму за фахом. У мене була чітка мета – бути найкращою й найуспішнішою, бути першою. Виникало велике бажання вчитися на відмінно й успішно закінчити школу.
- **Ви економістка. Що вплинуло на Ваш вибір фаху?**
- Для мене не мала великого значення сфера діяльності, у якій я буду працювати, тому вибір фаху був простий. Насправді це була порада батьків, думку яких я ціную й поважаю. Саме тому вибрала економіку. Це широкий вибір професій, великий спектр діяльності. Можна працювати будь-де.

- **Як Ви вважаєте, що впливає на вибір професії? Чи можуть батьки нав'язувати свою думку? Чи, можливо, це тільки вибір дітей?**
- Я прислухалася до думки батьків, адже тоді досвіду в них було більше. Також важливо враховувати думку, навички та вміння дитини. Якщо в людини немає таланту, як не вчи, професійним танцюристом їй не стати. Саме тому також варто враховувати й особливості дитини.
- **Чи були у Вас інші варіанти під час вибору професії? Можливо, Ви думали про щось інше?**
- Ні, після вступу на економічний факультет я не думала про інші варіанти. Для мене не мало значення, у якій сфері працювати, я була готова до будь-якої посади. Важливим було тільки бажання працювати якісно та відповідально, тому я зосередилася на економіці й успішному закінченні університету.
- **Як уже було сказано, Ви не працюєте за фахом. Можливо, не зовсім коректне запитання. Чому Ви змінили напрямок діяльності й ким Ви зараз працюєте?**
- Я оператор у правоохоронних органах. Так, це не пов'язано з економікою, зовсім інша галузь. Ця робота потребує уваги та зосередженості, відповідальності й патріотизму, і це все близьке мені по духу. Я змогла знайти себе саме тут і проявити свої найкращі якості. Мені це до вподоби.
- **Зараз часто можна почути думку: «Вища освіта не потрібна, це тільки марна трата часу. Краще пройти курси й одразу йти на роботу». Чи потрібна вища освіта?**
- Як свідчить практика, є люди, які, здобувши вищу освіту з відзнакою, не змогли знайти себе в житті, пристосуватися й проявити себе в обраній професії. Не допомогла їм вища освіта. Таких випадків багато, проте вища освіта дає дуже багато людині. Кажуть: «Вища освіта як дорога спідня білизна: її не видно, але самооцінку підіймає».

- **Чи думали Ви про зміну професії в майбутньому? Чи може бути так, що ви повернетесь до економіки?**
- Зараз я не готова змінювати рід діяльності, але я відкрита до всього. Готова навчатися чогось нового. Мені подобається відкривати в собі нові якості. Я можу працювати будь-де, але, можливо, із часом повернуся до економіки.
- **Як я вже казала, ми записуємо інтерв'ю для того, щоб допомогти учням у виборі фаху. Чи є у Вас якісь поради чи побажання випускникам?**
- Яку б професію Ви не обрали, потрібно працювати з повною самовіддачею, наполегливо, якісно й цілеспрямовано. Тільки тоді результат приносить задоволення.
- **Дуже Вам вдячна, Олено Степанівно. Рада, що Ви погодилися на це інтерв'ю. До нових зустрічей.**
- Усього найкращого.

Розділ 3.

КУХАР.

КОНДИТЕР.

Інтерв'ю з кондитером-кухарем.

Інтерв'єрка – Зеленко Адріана.

Інтерв'юваний – Висоцький Олександр.

Мистецтво прекрасного — слова, якими я можу описати професію кондитера. Це креативна й цікава робота людей, які створюють кондитерські вироби. Саме тому я вирішила поспілкуватися з Висоцьким Олександром, кухарем-кондитером, та дізнатися трохи більше про цю спеціальність.

- **Добрий день, Олександр, рада зустрічі. Сьогодні сподіваюся на щире спілкування з Вами, під час якого ми зможемо заглибитися в сутність Вашої професії й довідатися чимало цікавого.**
- Добрий день, Адріано. Із радістю повідаю Вам усі тонкощі мого фаху та поділюся власним досвідом.
- **Пропоную розпочати з дитинства. Які мрії були у Ваші юнацькі роки щодо професії до того, як Ви стали тим, ким є зараз?**
- Насправді з дитинства я був дуже нерішучим щодо цього питання. Однак мені постійно доводилося допомагати батькам, тому з восьми років я захопився кулінарією. Тоді й гадки не мав, що зацікавлюся саме цим фахом. Уже в десятому класі моїм захопленням стало кондитерське мистецтво. Так і почався мій кулінарний шлях.
- **Коли Ви зрозуміли, що хочете займатися кулінарією?**
- Змалечку для мене ця професія була багатогранна, у ній немає рамок, є тільки бажання й уява, щоб створювати оригінальні кондитерські вироби. Я вважаю, що ця професія є цікавою, тому що поєднує творчість, технічні знання, знання про обладнання й різні електричні прилади, якими я із задоволенням щоденно користуюся. Найбільшу насолоду мені приносять моменти створення своїх виробів, коли я отримую багато емоцій від цієї

професії, бо для мене це мистецтво. Раніше їжа була способом виживання, а зараз вона вийшла на новий рівень розвитку, і мені завжди хотілося відповідати її високим рівням і розвиватися ще більше в цьому напрямку.

– **Які зараз у Вас є досягнення в цій спеціальності й наскільки все ж таки важка професія кондитера-кухаря?**

– Я працюю понад 5 років кондитером, і за цей час було багато різноманітної й важкої роботи над собою. Поштовхом до роботи було прагнення стати кращим для себе, стати шеф-кухарем або шеф-кондитером. Можливість їздити на чемпіонати. Мені це дає наснагу робити більше й віддавати повністю себе цій справі, щоб реалізувати всі свої мрії. Мої досягнення не великі, проте дуже важливі. Це спілкування з людьми та різні кондитерські змагання між кухнями.

– **Що Вам найбільше подобається в приготуванні тортів?**

– Мабуть, найбільше подобається реакція людей, їхні відгуки на мої новостворені вироби і, звичайно, складність приготування тортів, що займає немало часу.

– **Як Ви вважаєте, що є негативним у спеціальності кухаря-кондитера?**

– Найбільший негатив – хвороби. Це дуже велике навантаження на ноги, бо, працюючи в закладах харчування, фахівці стоять не одну й не дві години на день.

– **Що Вас надихає, коли займаєтеся розробкою дизайну Ваших витворів?**

– Переважно це спостереження за роботою інших шеф-кондитерів, таким чином можна взяти більше нових ідей. Інколи креативні думки й самі наповнюють мою голову, тоді я стараюся якомога швидше їх утілити. Ідучи вулицею, можу надихнутися довкіллям, зокрема деревом, й отримати нові ідеї. Для мене виклик зробити таку ж текстуру дерева й відтворити всі деталі. Є різні стилі кондитерських виробів, які хочеться доповнити чимось неординарним. Головне – креативити й не боятися

робити нове. Дизайн тортів переважно залежить від замовника. Якщо йому, наприклад, хочеться бачити торт, прикрашений персонажами з конкретного мультфільму, тоді треба більше часу приділити деталям.

– **Що Ви можете порадити початківцям у цій справі?**

– Хотів би порадити більше працювати й бути наполегливими, бо практика як дає нові знання, так і закріплює їх.

– **Дякую Вам за таку цікаву розмову, бажаю Вам творчого натхнення та успіхів у Вашій роботі!**

– Дякую Вам!

Інтерв'ю з кухарем.

Інтерв'юер – Копанчук Руслан.

Інтерв'юований – Блонський Андрій.

- **Добрий день, сьогодні я буду брати інтерв'ю в Блонського Андрія – популярного кухаря із Заболотова. Добрий день, Андрію.**
- Добрий день, Руслане.
- **Чи дозволяєте Ви мені використовувати цей відеоматеріал? Чи можу я публікувати його на моїй сторінці в мережі «Фейсбук»?**
- Так, звісно, даю дозвіл.
- **Спасибі, розкажіть про своє дитинство, яскраві моменти, які запам'яталися.**
- Із дитинства багато не пам'ятаю. На нашій вулиці було багато хлопців. Добре пам'ятаю, як ми збиралися на лавці й записували справи на тиждень, у нас був розклад. У понеділок був «поливаний понеділок», у вівторок ми влаштовували гонки на велосипедах, було багато різних розваг. Я дуже яскраво прожив своє дитинство.
- **Ви зараз працюєте кухарем у популярному ресторані «МАРОН», розкажіть про свою роботу.**
- Звичайна робота, немає нічого надзвичайного, стаж набувається, «робота кипить».
- **Це дуже добре, що стаж набувається. Також я дізнався, що Ви навчалися як на кухаря, так і на офіціанта. Ви в цій сфері теж себе спробували?**
- Так! Загалом я навчався на три професії: кухаря, офіціанта та бармена. Із дитинства кулінарія для мене була чимось неймовірним! Дуже подобалась і зараз подобається, заробляю цим на життя. Кулінарія для мене – це пристрасть. Щодо сфери обслуговування гостей у залі як офіціант і бармен маю багато практики. Є обслуговування вільного меню. Це коли ви

приходите в заклад і вибираєте страви самостійно. Обслуговував бенкети, як-от: дні народження, хрестини, весілля. Насправді офіціант – це важка робота, тому що ви постійно на ногах, ви повинні бути в залі, спілкуватися українською мовою, також ви повинні догоджати своїм гостям.

– **Андрію, що спонукає людину стати кухарем?**

– Це те, що сидить у середині людини. Кулінарія – це, на мою думку, вроджена якість людини.

– **Що робить кухаря хорошим кухарем?**

– Кухня щодня розвивається, придумують нові смаки, нові страви. Справжній хороший кухар повинен завжди навчатися, тому що кулінарія настільки велика, що за короткий час тобі її не опанувати.

– **Чого Ви ще хочете досягти в цій сфері?**

– Насправді мені дуже хочеться відкрити свій заклад харчування, він не спеціалізуватиметься на м'ясі, це може бути невеличке приміщення, де б я міг готувати каву й різну випічку, створювати домашню обстановку. Це мені дуже подобається, це щось неймовірне.

– **Дякую Вам, що приділили мені трохи часу й поділилися досвідом, бажаю вам успіху й натхнення. До побачення.**

– Дякую, хорошого дня!

Розділ 4.

МЕДИЦИНА

Інтерв'ю з ветеринаром.

Інтерв'юерка – Боднар Вікторія.

Інтерв'ююваний – Дерманський Андрій.

- Вітаю, в ефірі Вікторія Боднар, Ви слухаєте студентське радіо Івано-Франківська, сьогодні в нас у гостях Дерманський Андрій, який закінчив вищий навчальний заклад за спеціальністю «Ветеринарія». «Ветеринарія (той, хто доглядає за тваринами; той, хто лікує тварин) – напрям наукових знань і практичної діяльності, спрямованих на боротьбу із хворобами тварин, охорону людей від зооантропонозів (інфекцій, загальних для тварин і людини), випуск доброякісної в санітарному плані продукції та вирішення ветеринарно-санітарних проблем захисту навколишнього середовища» [<https://www.pharmencyclopedia.com.ua/article/4277/veterinariya>]. Добрий день, Андрію, рада зустрічі. Насамперед хочу подякувати Вам, що погодилися на наше інтерв'ю.
- Добрий день, дякую, що запросили.
- Розкажіть, будь ласка, чому Ви обрали професію ветеринара.
- Ще в дитинстві мені подобалася ця професія. Я любив доглядати за тваринами, гратись із ними.
- Які цікаві дисципліни Ви вивчали в університеті?
- Потрібно розуміти, що ветеринари вивчають не тільки такі базові дисципліни, як анатомія й фізіологія, ще є поглиблений курс навчання. Найголовніші дисципліни – цитологія (наука про клітину), патологічна анатомія/фізіологія, колоїдна хімія, мене найбільше вражає ветеринарна генетика.
- Що нового Ви відкрили для себе за ці чотири роки навчання?

- Велика кількість знань і поглиблений курс кожної з дисциплін дав свої плоди.
Щороку я все більше розумів, як виявляти патологічні процеси в організмі та як допомагати нашим улюбленцям.
- Нагадую, сьогодні в нас у гостях був Дерманський Андрій, щиро вдячна Вам за Ваші професійні та цікаві відповіді, бажаю Вам успіху у Вашій професії. Це було студентське радіо Івано-Франківська, залишайтеся на нашій хвилі. До зустрічі.

Інтерв'ю з фармацевтом.

Інтерв'юерка – Нановська Христина.

Інтерв'юювана – Григорчин Христина.

- **Добрий день, Христино! Дякую, що погодилися зі мною зустрітися. Як до Вас звертатися: на «Ви» чи на «ти»?**
- Добрий день. Дякую Вам за запрошення. Думаю, що нам буде зручніше на «ти».
- **Добре, дякую. Чи даєш ти дозвіл на запис нашої розмови й опублікування її в соціальній мережі «Фейсбук»?**
- Так, звісно.
- **Чудово. Тоді для початку розкажи щось про себе. Де та ким працюєш?**
- Мене звати Христина, мені 21 рік, я з Івано-Франківська й працюю фармацевтом.
- **Чому саме професія фармацевта?**
- Це треба запитати в моєї мами. Саме вона мені сказала вчитися на фармацевта, а я погодилася. На її запитання «Чи не хочеш стати фармацевтом?» я відповіла: «Це хто?». Мама почала розповідати, що «в аптеці працюєш, там гарно, тепленько, чистенько, білий халатик». Я думаю: «Добре, нехай буде фармацевт». Почала ходити на додаткові заняття з хімії. Була мета навчатися, вступити до вищого навчального закладу.
- **А де ти навчаєшся?**
- Навчалася три роки в медичному коледжі в Івано-Франківську після дев'ятого класу, зараз здобуваю освіту заочно, III курс, ще півтора роки й інтернатура (*радіє*).
- **Чи подобалося тобі навчатися?**

- Так, мені дуже подобалося навчатися. Це було не легко, бо пари від 8:00 до 15:50, а ще, не дай Боже, відпрацювання пропущених пар, але все дуже цікаво. На I курсі була шкільна програма, а далі нас почали возити по різних кафедрах, відвели в морфологічний музей, ми були на невеликих операціях, хоча навіть не думали, що там побуваємо, але все-таки подивилися, як там усе відбувається. Було дуже цікаво.
- **Що тобі подобалося вчити, ми вже знаємо. Що було найважчим для тебе?**
- Найважче в медичному інституті – це іспити. Перший іспит із хімії: це три дні й три ночі ти просто існуєш (*сміється*), просто читаєш та вчиш питання. Там було, здається, 112 питань. Це дуже багато, якщо ти робиш це вперше. Був такий стрес, але складаєш іспит, виходиш і відчуваєш полегшення. Чим далі, тим важче, більше тестів, більше іспитів, більше запитань, але все складали. Ті, хто хоче вступити до медичного інституту або хто вже навчається, запам'ятайте: не прогулюйте пари. Відпрацювати пару в рази важче, ніж на ній посидіти. Якщо ви не готові, якщо ви нічого не знаєте, якщо є якісь проблеми, не прогулюйте пари!
- **Чи любиш ти свою роботу? І чи вважаєш її своїм хобі?**
- Роботу свою я люблю. Не можу сказати, що вона моє хобі. На роботі є те, що подобається. Це дружний колектив, допомога людям. Відчуваєш, що ти потрібна іншим людям.
- **Крім роботи, ти маєш якісь захоплення?**
- Так. Я фотографую, але зараз відклала цю справу. Тортики печу на замовлення.
- **Які плюси і мінуси твоєї професії?**
- Плюси. Як уже казала, чистенько, тепленько, білий халатик, відчуваєш себе корисною, людям допомагаєш та й сама знаєшся на лікарських засобах, роботу не дуже важко знайти, бо, мені здається, аптек зараз є багато. Ще до плюсів можна віднести кар'єрний ріст, це в багатьох мережах, аптеках

тебе чекає, головне – бажання. Фармацевт працює не лише в аптеках, можна бути медичним представником, працювати на заводах. Мінуси: це робота по 10–14 годин на день, як більшість моїх колег працює, потрібно завжди бути на ногах. Ще люди дуже не прості та різні. У них багато проблем особливо під час пандемії. Ця професія дуже відповідальна, оскільки люди приходять із різними потребами. Тобі якось треба допомогти й вислухати. Є багато різних прохань. Наприклад, приходять і кажуть: «Дайте мені такі таблеточки, вони жовті, малесенькі, від тиску. Не знаю, як вони називаються, ви мені покажіть». Показую пів аптеки жовтих маленьких таблеток від тиску (*сміється*).

- **А чи були якісь казуси на роботі? Смішні випадки чи якісь безглузді ситуації?**
- Таке відбувається щодня. Може, бачила в YouTube таке відео, де жінка в аптеці просить ацикловір, водить по ньому талісманчиком і каже, що їй препарат не підходить, просить дати інший. Я подивилася та й думаю, хто б це робив. Приходить до мене така сама жіночка, каже: «Дайте мені таблеточки». Я їй даю, вона дістає свій талісманчик і починає ним водити. Я дивлюся, що вона робить, і стою шокована. Правда, таблеточки їй підійшли (*усміхається*), узяла й пішла. Така вистава була.
- **Зважаючи на такі ситуації, яким має бути фармацевт? Які якості в нього повинні бути?**
- Фармацевт має бути добрим, стресостійким, бо люди дуже важкі, а допомагати їм треба, має бути психологом, тому що приходять люди завжди зі своїми проблемами. Дехто хоче виговоритися – і йому стає легше, після цього вже не треба ніяких ліків. Треба бути дуже уважним. Був у мене такий випадок: прийшла дівчина, узяла таблетки для своєї сусідки. Я переплутала, дала їй, замість однієї пластинки, іншу. Коробочки однакові, але різні назви, і вони стояли одна біля одної. Я механічно взяла

іншу, дала їй пластинку. Минає близько години, телефонує жіночка й каже, що я дала не ті ліки. Я кажу, що вона може підійти й ми їх замінимо. Вона ж сказала, що із квартири не виходить, попросила сусідку, а її зараз немає, і ця жінка не зможе прийти. Я швидко думаю, що можна зробити, їй ліки потрібні терміново, бо вранці їх треба приймати. Спитала адресу, жінка мені пояснила, як до неї прийти, я взяла ті ліки й віднесла їй додому. Після цього випадку дуже уважно, багаторазово перевіряю всі ліки.

– **Зважаючи на теперішню ситуацію в Україні, як працюєш в умовах карантину?**

– Зараз ми працюємо так, як працювали до карантину, але, крім цього, дотримуємося маскового режиму, усюди стоять антисептики, просимо людей зберігати дистанцію й одягати маски, тому що багато хто не дотримується карантинних умов. Якщо на початку карантину заходили дві людини до аптеки, то зараз можуть заходити п'ять, ніяк не реагуючи на зауваження. Спочатку було важко. Коли ми почали носити маски, окуляри, вони дуже обличчя натирали, у рукавицях було незручно ходити, люди боялися один одного. Мені здається, що зараз усі до цього звикли. Є люди, які дотримуються карантину, ходять у масках, рукавичках, дехто ще користується антисептиком, двері за ручку не відчиняють, але є й такі, які приходять без маски, просиш одягнути – починається: «Я не можу говорити. Мене тисне. Та що та маска допоможе. Ніякого коронавірусу немає. Та вам брешуть. Та я тільки запитаю».

– **Повернувшись назад, чи змінила б ти свою професію?**

– Ні. Якщо б це було зараз, я б, напевно, змінила, а тоді ні.

– **Що б ти побажала людям, які хочуть стати фармацевтами?**

– Учить фармакологію! Фармакологію треба вчити! *(Усміхається.)* Насолоджуйтеся кожним моментом студентських років, бо вони найкращі. Коли вчишся, не цінуєш, а коли закінчиш, згадуєш і думаєш, що це було

важко, але прекрасно. Звісно, треба вчитися. Не все, правда, знадобиться на практиці, але треба вчити.

- Дуже дякую за інформативне й цікаве інтерв'ю. Бажаю наснаги в роботі, успіхів у всіх починаннях, багато посмішок і хороших життєвих ситуацій. До побачення.
- Дякую. До побачення.

Інтерв'ю із працівником екстреної медичної допомоги.

Інтерв'юерка – Грем Олена.

Інтерв'юований – Маціканич Олег.

- **Добрий день, я Олена Грем. Сьогодні маю можливість поспілкуватися із працівником екстреної медичної допомоги Маціканичем Олегом.**
- Добрий день, я Маціканич Олег, мені 24 роки, фельдшер екстреної медичної допомоги, зараз працюю в Ковальській медичній лікарні.
- **Насамперед хочу подякувати, що Ви виділили час, щоб поспілкуватися зі мною. Перше моє запитання. Чи Ви з дитинства хотіли бути медпрацівником?**
- Із раннього дитинства я любив фотографувати. Мені на день народження батьки подарували фотоапарат, я знімав різні краєвиди, також дивився відео для обробки правильної фотозйомки, але з віком зрозумів, що це тільки хобі.
- **Отже, Ви зрозуміли, що з фото не хочете пов'язувати Ваше життя й це лише хобі. Як шукали обраний Вами фах?**
 - У середній школі в мене з'явилися нові предмети, як-от: біологія й хімія. Учителі підготували мене добре, і свою майбутню професію я хотів пов'язати саме із цими предметами. Випадково натрапив на таку спеціальність, як “Фельдшер у медичній сфері”.
- **Зрозуміло, що спочатку студентам не завжди буває легко, адже це зовсім нове місце, нові знайомства, нові люди, нові викладачі й новий вид діяльності. Чи Вам було складно на початку Вашого навчання?**
- Спочатку навчання було дуже важким, було непросто звикнути до нового графіка навчання. У перший день нас ознайомили з новою інформацією, були нові знайомства. У нас з'явилося таке поняття, як “практичне заняття”, потрібно було готуватися. Часу не вистачало на особисте життя.

Потім у нас з'явилася практика в Ковельському медичному коледжі. Нас учили робити уколи, ставити крапельниці й ознайомили з новими навичками.

– **З огляду на вищезазначені труднощі чи не виникала у Вас думка, що, можливо, Ви займаєтеся не своєю справою, можливо, варто змінити вид діяльності?**

– Із самого початку я знав, що це буде моя професія, моя душа лежала до цього, я не зупинявся й досягнув своїх цілей.

– **Якби була можливість повернутися в минуле, можливо, Ви б щось змінили?**

– Думаю, що ні. Я був упевнений, що це саме моя професія, вона мені дуже подобалася.

– **У всіх професіях є плюси і мінуси. Які переваги та недоліки Вашої спеціальності?**

– Перевагами є те, що я працюю з людьми, мені подобається допомагати людям, я їх лікую. Також я працюю з дітьми, вони заряджають мене на весь день позитивною енергетикою. Недоліком є те, що в нашій країні не цінується ця спеціальність, багато компетентних лікарів виїжджають за кордон, щоб заробляти й годувати власну сім'ю.

– **Що Ви побажаєте абітурієнтам, які зараз шукають себе й поки що не можуть визначитися з майбутньою спеціальністю?**

– Майбутнім студентам я бажаю, щоб вони вступали туди, куди хочуть. Не слухали нікого й досягали своїх цілей.

– **Велике спасибі Вам за дуже приємну розмову, я дізналася багато нового. Бажаю Вам здоров'я й нових звершень у Вашій професії.**

– Дякую Вам, що запросили мене на таке цікаве інтерв'ю. Сподіваюся, що ми з Вами ще зустрінемося.

– **Дякую, до нових зустрічей.**

– До нових зустрічей.

Розділ 5.

МЕНЕДЖЕР

Інтерв'ю з керівником проєкту.

Інтерв'юерка – Корчева Юлія.

Інтерв'юйована – Рибак Сніжана.

- **Добрий день! Я Юлія – студентка першого курсу журналістики Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Сьогодні нашим гостем є керівниця проєкту ГО «Екогвалт» Рибак Сніжана.**
- Вітаю Вас! Дуже дякую, що знайшли час поспілкуватися зі мною.
- **Сніжано, розкажіть, будь ласка, ким Ви мріяли стати в дитинстві.**
- У дитинстві я хотіла стати архітектором, тому що мені подобалося креслити, малювати й також хотіла продовжити справу свого батька.
- **Де й на кого Ви навчались або навчаєтеся?**
- Я ще навчаюся на факультеті природничих наук у Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника.
- **Ураховуючи те, що Ви зараз працюєте керівником проєкту та навчаєтеся на факультеті природничих наук, Ваша дитяча мрія не здійснилася. Чому Ви змінили дитячу мрію?**
- Свою дитячу мрію я не змінювала. Після закінчення школи я все-таки вступила до Львівського національного політехнічного університету на факультет архітектури та інженерії, але через особисті обставини мені довелося переїхати до іншого міста, вступити в інший університет на іншу спеціальність.
- **Із чого Ви почали свою роботу в ГО «Екогвалт»?**
- Я ніколи не думала, що буду працювати у сфері менеджменту, буду керівником проєкту в громадській організації. Коли я дізналася про цю організацію, мене зацікавило, як правильно сортувати сміття та як запобігти забрудненню нашого довкілля. Коли вони шукали нових

ековолонтерів, я одразу ж заповнила анкету на їхньому сайті. Через декілька днів мені зателефонували й повідомили, що я можу прийти на збори волонтерів. Під час цих зборів своєю допитливістю й наполегливістю я зацікавила організаторів – мені запропонували роботу в команді екоактивістів.

– **У чому полягає робота Вашої організації?**

– Робота нашої організації полягає в тому, що ми створюємо умови та спонукаємо людей до сортування сміття, а також закликаємо до більш екологічного способу життя. Ми дбаємо про чистоту нашого міста й навколишнього середовища.

– **Оскільки Ви працюєте в екологічній організації, розкажіть, чим Вас зацікавила екологія.**

– Я вважаю, що ще змалечку була екологічно свідомою. Наприклад, я ніколи не дозволяла собі викидати обгортку від цукерок не в смітник. Також уже в юному віці я почала самостійно сортувати сміття.

– **Які обов'язки Ви виконуєте в організації?**

– Моя робота полягає в тому, що я взаємодію із проєктами організації під час виготовлення ними проєктно-кошторисної документації та її коригування.

– **Чи є у Вас поради для молодого покоління, як покращити екологію в Україні та у світі?**

– Насамперед потрібно сортувати сміття, можна зробити вдома компостер для органіки. Коли йдете за покупками в магазин, беріть свою тару чи багаторазовий пакет, відмовтеся від поліетиленових пакетів. Також скорочуйте споживання та використовуйте речі повторно.

– **Як Вам удається поєднувати роботу з навчанням?**

– У мене вільний графік роботи, тобто зранку я можу бути на парах, а після них іти на роботу. Якщо я не можу в будні дні працювати, то обов'язково на вихідних працюю вдома.

- **Які позитивні та негативні риси Ви можете виділити у своїй роботі?**
- Із негативних рис можна виділити тільки те, що це сидяча робота, а з позитивних рис – те, що в мене вільний графік роботи і я можу поєднувати роботу з навчанням та працювати вдома.
- **Чи плануєте Ви розвивати себе в цьому напрямку?**
- Чесно кажучи, я не знаю, тому що життя не передбачуване, однак я впевнена, що досвід у цій сфері потім знадобиться в моїй викладацькій діяльності.
- **Що б Ви хотіли побажати тим, хто ще не обрав свій фах і лише планує вступати до вищого навчального закладу?**
- Я б хотіла побажати, щоб кожен обирав те, що йому подобається та до чого він має схильність, завжди слухав свій внутрішній голос, а не інших людей. Крім того, упевнено досягайте своїх цілей.
- **Чи був хтось у Вашому житті, хто вплинув на Ваш вибір професії?**
- Знаєте, кожен мій вибір моя сім'я підтримує та вірить у те, що я самостійно можу обрати правильний шлях.
- **Дякую Вам за щирість відповідей, було приємно поспілкуватися з Вами.**
- **Гарного дня! До побачення!**
- Навзаєм, до побачення!

Інтерв'ю з керівником проєкту.

Інтерв'юерка – Гонтарюк Сніжана.

Інтерв'юйована – Акуленко Марія.

- **Добрий день, пані Маріє! Дякую, що знайшли для мене час. Чи даєте Ви згоду на запис цього інтерв'ю та публікування в соціальних мережах?**
- Добрий день! Так, звісно.
- **Сьогодні я маю честь поспілкуватися з Марією Акуленко – надзвичайно талановитою людиною, засновницею модельної школи «Podiummodels» у місті Коломия, організаторкою конкурсу краси та грації «Княгиня Покуття»! Ще раз дякую, що погодилися на інтерв'ю!**
- Дякую Вам, мені дуже приємно! Пам'ятаю, у дитинстві рідні часто запитували: «Ким ти хочеш стати, коли виростеш?». Від дітей дуже часто можна було почути, що вони хочуть стати космонавтом, принцесою, пілотом. Я надзвичайно любила Ані Лорак і всім казала, що стану, як вона, співачкою.
- **Якою була Ваша відповідь на запитання про майбутню професію?**
- Усе своє дитинство я мріяла стати акторкою. Як тепер пам'ятаю: коли мені було 15, перед тим, як задуть свічки на святковому торті, я загадала бажання, що хочу бути акторкою. Моя мрія частково здійснилася, тому що я вступила до театального, але через деякі причини, зокрема через деяких людей, від яких я повністю залежала, змушена була залишити навчання.
- **Знаю, що обрати майбутню професію складно. Як Ви «шукали» себе в професії?**
- Мені здається, що вона мене знайшла. Коли людині щось подобається, вона завжди буде до цього тягнутися, незважаючи на всі перешкоди. Коли ще була підлітком, я побачила конкурс краси «Міс Світу», здається,

1997 року. Конкурс транслювали на телебаченні. Мені дуже сподобалося, як це все відбувається: красиві дівчата, подіум. Тоді я й захотіла стати частинкою цього всього. Хоча в мене немодельні параметри, але мій покійний чоловік колись сказав: «Гарні дівчата беруть участь у конкурсі краси, а найкращі його організовують».

– **У кожній професії є своя родзинка. Є щось таке, що притягує найбільше.**

Чим Вам подобається Ваша справа?

- Мені подобається те, що я можу навчити дівчат, як проявити себе, як бути в гармонії із собою, як поводитися на сцені, адже є багато дівчат модельної зовнішності, які не вміють правильно себе проявити. Коли я заснувала свою модельну школу, у мене була мета, щоб дівчата розвивалися та самовдосконалювалися. Оскільки я є викладачем дефіле у своїй модельній школі й постановником конкурсу «Княгиня Покуття», завжди намагаюся влаштувати грандіозне шоу. Мені це дуже подобається. Після результату, коли ти справив вау-ефект, розумієш, що все це варте тих мук підготовки!
- **Мені здається, що мені не вистачило б терпіння, креативності все організувати, не кинути справу на пів шляху.**
- Дякую, мені дуже приємно. Я стараюся, й іноді мені допомагають заспокійливі (*сміється*).
- **Дуже часто ми шукаємо підтримку чи пораду щодо вибору майбутньої професії. Тут на допомогу приходять друзі чи родина. Хто допоміг Вам, вплинув на Ваш вибір професії?**
- Я вступила на бюджет до Київського університету театру, кіно і телебачення імені Карпенка-Карого (було 97 людей на одне місце), іспит у мене приймав покійний Богдан Ступка. Батьки не вважали акторство професією. Коли ти виріс у провінції, люди по-іншому ставляться до таких речей. Це зараз молодь осучаснена, погляди батьків змінилися... Я стала економістом-міжнародником і не шкодую ні про що, тому що я була

захоплена навчанням, часто виступала на сцені. Я думаю, що все ж таки на мене вплинув мій душевний поклик, а не хтось. Хоча деякі люди казали мені, що це не моє, але я завжди йшла за покликом серця. Зараз я розумію, що я в правильному місці. Я задоволена тим, що роблю, отримую від цього задоволення. Тільки тоді, коли ви задоволені тим, що робите, справа приносить успіх, кошти.

- **Ви залишили свою дитячу мрію стати акторкою через погляди батьків і надали перевагу іншій справі?**
- Дуже гарне запитання, дякую. Так, я матеріально залежала від батьків, для навчання в Києві потрібно було багато коштів, а в мене є ще два брати. Можливо, ще це вплинуло. У тому віці я ще «шукала» себе: займалася спортом, виступала на сцені, добре вчилася, була зразковою ученицею. Я, мабуть, не до кінця розуміла, чого хочу, як і більшість підлітків. Потрібно йти за покликом душі, і я думаю, що поклик привів мене туди, де я зараз.
- **Дякую! Ні для кого не секрет, що навіть в улюбленій справі є дві сторони медалі. Розкажіть, будь ласка, про позитивні та негативні сторони Вашої роботи.**
- О, їх дуже багато: позитивних і негативних. Із позитивного те, що я постійно спілкуюсь із цікавими людьми, красивими дівчатами, які хочуть щось змінити в собі. Я завжди казала: «Якби мені в їхньому віці зустрілася така людина, яка б змогла все так пояснити, я, мабуть, багато чого зробила б по-іншому». Як кажуть, «дурний вчиться на своїх помилках, мудрий – на чужих». Тільки саме наші помилки приводять нас до мети. Коли я бачу результат, дуже радію. Це прекрасно, коли діти обіймають тебе за те, що ти змогла їх навчити, коли люди дякують за шоу, яке ти створила. Інша сторона медалі – знову ж таки робота з людьми. Усі люди різні, і це нормально. До кожної людини потрібно знайти підхід. Найгірше в роботі організатора конкурсу краси – перемога однієї учасниці із дванадцяти.

Неодноразово були розмови, що конкурс куплений. Вони є завжди. Я постійно жартую, що якби це було правдою, то я б їздила на значно дорожчій машині, ніж у мене зараз. Мінімум була б машина «Тесла». Я не звертаю на це уваги... Є дівчата, які прагнули перемоги, але їм чогось не вистачило: чи впевненості на сцені, чи вміння краще себе презентувати. Коли ти бачиш сльози інших учасниць, це дуже боляче... Попри всі негативні моменти, мені все дуже подобається, я щаслива, нічого б не змінювала. Я вкладаю свою душу, кошти, час у те, що роблю.

- **Дякую за відвертість! Зараз буде посилання для тих, хто читатиме наше інтерв'ю: я була там [«Княгиня Покуття»]. Нічого там не куплено! Знаєте, після спогадів про минулий рік мені стає погано. Усі ці іспити, мільйони думок, які неможливо зібрати до купи. Мені було дуже важко обрати майбутній фах, адже від цього залежало моє життя. Усі ці безсонні ночі в ролі абітурієнта – це справжнє пекло. Що б Ви хотіли побажати тим, хто обирає фах? Що б Ви порадили абітурієнтам?**
- Насамперед хочу сказати, що ти в правильному місці, бо, коли ти ставиш усі ці запитання, у тебе горять очі, у тебе прекрасний голос, чудова манера й подача інформації. Я думаю, що ти зробила правильний вибір. Я належу до тих людей, які не люблять роздавати поради, бо це гріх. Іноді, давши комусь неправильну раду, ти можеш усе зіпсувати. Водночас я хочу сказати, щоб кожен, хто вибирає майбутню професію, слухав своє серце. Якщо у Вас є покликання, учитися ніколи непізно. У будь-якій професії ми навчаємося. Зараз ми живемо у світі технологій, коли навчання надзвичайно доступне: різні онлайн-курси, безкоштовні заняття. Я вважаю, що освіта повинна бути. Той студентський час, коли ти молодий, повинен відчувати кожен. Вибирайте довго, правильно. Хтось знаходить себе в 10 років, хтось у 15, а хтось не може знайти себе в 60 і думає: «Як же я прожив так своє життя?». Завжди треба слухати своє серце. Воно приведе

Вас туди, де Ви маєте бути. «Знайдіть справу, яку Ви любите, – і Ви не будете працювати й дня». Це істина. Я бажаю всім відчути цю істину, робити те, що Вам подобається, і тільки тоді Ви будете щасливими. Робіть так, щоб Ви були щасливими, а не хтось. Ваші батьки з часом усе одно будуть Вами пишатися. Вони завжди пишатимуться Вами, ким би Ви не стали!

– **Дякую, мені надзвичайно приємно. Це, мабуть, найкращі слова похвали, які я коли-небудь чула. Пані Маріє, я щиро вдячна, що Ви погодилися на це інтерв'ю. Мені було надзвичайно приємно почути Вашу історію. Ще раз дякую!**

– Дякую, мені дуже приємно.

– **На завершення хочу побажати Вам усього найкращого, радості, тепла і, звичайно ж, кохання! Кохайте й будьте коханою!**

– Дякую, я бажаю, щоб ти завжди так сяяла, коли займаєшся своєю улюбленою справою. Ти молодчинка. Я вдячна, мені надзвичайно приємно, що ти мене запросила на це інтерв'ю. Я навзаєм бажаю тобі всього найкращого! Усім хочу побажати насамперед бути здоровими, а решта буде!

– **Дякую, гарного дня!**

– Навзаєм, до побачення!

Інтерв'ю з менеджером блогера.

Інтерв'юерка – Рошак Андріяна.

Інтерв'ююваний – Цемкало Іван.

Сьогодні ми поговоримо про одну з найпопулярніших онлайн-професій сучасності – менеджер блогера. Блогери – це люди, які ведуть свої акаунти в різноманітних соціальних мережах. Люди, у яких є безліч прихильників і які завжди в центрі уваги молоді. У більшості випадків саме їхня команда зі створення контенту й іміджу просуває блогерів у просторі соціальних мереж та блогінгу. Сьогодні в нас у гостях Цемкало Іван.

- **Добрий день, Іване, рада Вас бачити. Сподіваюся на ширину та відкритість розмови, під час якої ми зможемо розкрити сутність Вашої професії, Ви зможете поділитися своїм досвідом та шляхом здобуття цієї професії.**
- Добрий день, Андріано. Сподіваюся, що наше інтерв'ю сьогодні буде плідним та інформаційним. Я з радістю поділюся з Вами нюансами такого роду діяльності.
- **Пропоную почати з Вашого професійного шляху. Розкажіть детальніше про себе.**
- У сфері SMM я дуже давно, займався веденням YouTube-каналів, створив свій проєкт ВКонтакті (зараз там 200 тисяч підписників активно працює), також працював із Telegram-каналами та блогерами в Instagram, TikTok, YouTube тощо. Також працював у найбільшій медіасітці інстаграм – [@4CHAN_TV](#) та всіх його філіалах: починав редактором – закінчив головним адміністратором. Зараз зосереджений на співпраці із блогерами.
- **Чому саме медіасфера? Чому Вас цікавить робота в медіапросторі?**

- Якщо говорити про сучасні професії, то майже всі вони зв'язані саме з інтернетом. Еволюція привела нас до такого, хоча це не єдина причина мого вибору. Професія в медіа дає мені можливість максимально володіти інформацією й деякою мірою керувати нею.
- **Пане Іване, моє запитання буде банальним, але все ж таки цікаво дізнатися дещо про Ваше дитинство. Ким Ви хотіли стати?**
- Точної відповіді я Вам не дам. Із дитинства я знав, що хочу бути вільним і незалежним від місця, часу й обставин навколо мене й водночас заробляти гроші. Звісно, я хотів займатися справою, яка буде мені приносити задоволення.
- **Як Ви вважаєте, Ваш фах повною мірою дає Вам незалежність від інших людей? Хіба блогери не є для Вас керівниками?**
- Формально так, я працюю на блогерів, але це не означає, що моя особистість ставиться нижче за них. Я одразу інтерпретував себе як продюсер, тому зі мною завжди спілкуються на рівних.
- **У чому Ваша робота полягає?**
- У кожного менеджера є свої поняття про цю роботу. Здебільшого це просування профілю блогера, допомога з контентом та бухгалтерією, організація різних заходів тощо. Моя робота – це насамперед комунікація. Щодня мені доводиться спілкуватися з різними людьми, що, звісно, дуже добре впливає на особистість і розвиває всебічно.
- **На перший погляд, робота не з важких. Ви можете розповісти про якісь нюанси Вашої професії, її недоліки?**
- Це велика відповідальність, адже блогер довіряє тобі свою сторінку, дає тобі гроші на просування цієї сторінки й цим самим, можна сказати, пускає тебе у свій кабінет. Бувають моменти, коли тобі доводиться багато часу виділяти на різні формальності й пошуки всього, що може бути потрібним.

- **Звісно, будь-яка робота не ідеальна, але, якщо ти любиш свою справу, тобі легко закривати очі на недоліки. А як щодо плюсів? Мені здається, що працювати з такими популярними людьми дуже цікаво? Що Вам найбільше подобається в цій професії?**
- Напевно, найбільший плюс моєї професії став настільки важливим тільки останнім часом. Моя робота здебільшого дистанційна, і я не прив'язаний до якогось офісу чи розкладу. Я керую своїм часом, і це дуже зручно. Можу також додати, що вся моя робота в моєму смартфоні. Це ідеально.
- **Одразу Вам давалося все легко, чи, можливо, були якісь перші труднощі?**
- Якщо б я починав зараз, це, безумовно, була б конкуренція, бо ця професія стала дуже популярною серед молоді. Щоб почати, потрібно було тільки масово пропонувати свою допомогу різним блогерам. Вони часто погоджувалися на співпрацю, хоча були різні ситуації. Не обійшлося без конфліктів, бо всі люди дуже різні й не з усіма легко вийти на компроміс. Це все досвід, і він завжди дає мотивацію рухатися далі.
- **Така професія, напевно, потребує багато зусиль. Які риси повинен мати успішний онлайн-менеджер?**
- Уміння спілкуватися з людьми, стресостійкість, розуміння відповідальності й, звісно, навички SMM. Ці риси є першим кроком до професії менеджера блогера. Вони є базою для початку.
- **Що б Ви побажали тим, хто хоче обрати цей фах?**
- Не боятися проявляти себе й звертати на себе увагу, учитись основам SMM і не боятися робити перший крок.
- **Ну що ж, час закінчувати наше інтерв'ю, було дуже цікаво з Вами поспілкуватись і дізнатися так багато нового про сучасні професії. Дякую Вам, Іване, за приємну розмову.**
- Дякую вам, Андріано, за запрошення. Це новий досвід для мене як представника цієї професії. До побачення.
- **До побачення.**

Інтерв'ю з маркетологом, СММ-менеджером.

Інтерв'юерка – Томаш Катерина.

Інтерв'юйована – Яна.

- Назва нашого інтерв'ю «СММ як один із найпопулярніших видів діяльності у XXI столітті». Що нам відомо про СММ? Цю професію також ідентифікують як маркетинг у соціальних мережах, і її завдання полягає у створенні заходів, які використовують соціальні медіа для просування різних бізнес-компаній. Сьогодні ми запросили Яну, яка більше двох років працює у сфері СММ і погодилася розповісти нам про нюанси своєї професії. Добрий день, Яно!
- Добрий день, Катю. Спершу я б хотіла подякувати тобі за запрошення. Для мене це новий досвід, і я сподіваюся бути корисною сьогодні для всіх, хто перегляне це інтерв'ю.
- Дякую Вам за присутність. Мені здається, що в дитинстві Ваші мрії про майбутню професію дещо відрізнялися від теперішнього фаху. Чи не так?
- Пригадую, що, коли мені було десять років, термін “СММ” не набув такої популярності, як сьогодні, тому значення його знали лише люди, які займалися цим професійно й тривалий час. «Креативна жилка» була в мене ще з народження, бо я завжди щось продавала й рекламувала, починаючи з ракушок, які привезла з Одеси, закінчуючи одягом, який не носила або забувала про нього. Згодом він ставав мені тісним.
- Якщо я правильно розумію, у дитинстві Ви хотіли бути кимось на кшталт продавця чи креативного директора?
- Про креативного директора дуже влучно. Я хотіла бути й тим, й іншим одночасно, а ще – стилістом і лікарем, тобто жодної конкретики.

Найбільше мені хотілося стати русалкою й не перейматися земним життям. Я була фантазеркою, як і всі діти. Переконана, що кожен має улюблену казку й вірить у неї ще змалечку.

– **Проте шкода, що в казках усе значно простіше, ніж у реальному житті.**

Як виникла ідея зайнятися саме СММ?

– Знаєте, бажання заробляти гроші є в кожного, просто хтось ховає свої ідеї й амбіції в чорну шухляду, а хтось бере максимум від можливостей. Я випадково побачила оголошення в соціальній мережі «Інстаграм» і вирішила спробувати.

– **Як Вам початок засвоєння навичок цієї професії? Чи одразу було все легко? Чи виникали якісь труднощі?**

– Звісно, виникали. Я не могла орієнтуватися лише на теорію й знання з інтернету, тому взяла додаткові курси, після яких почала розбиратися детальніше з пошуком клієнтів і просуванням товару. Відверто кажучи, була приємно здивована тим, наскільки комфортно, коли вся твоя робота знаходиться в телефоні, який усюди й завжди з тобою.

– **Невже все так просто? Хіба немає жодних негативних сторін Вашої роботи?**

– Будь-яка професія, для якої потрібен лише смартфон або ноутбук, має іншу сторону медалі. Насамперед обмеженість у часі. З одного боку, ви можете робити проєкт у будь-який зручний для вас час до дедлайну, але, якщо ваш замовник вимагатиме результат упродовж двох годин, незалежно від ваших особистих справ ви змушені виконати його доручення. Інакше втратите клієнта. Це вже залежить від вас і бажання працювати над поставленим завданням.

– **Скільки часу Вам знадобилося, щоб створити власну базу постійних клієнтів?**

- Якщо я не помиляюся, то перші клієнти в мене з'явилися через три місяці після проходження курсів. Після створення портфоліо кількість значно збільшилася.
- **Скільки осіб нараховується у Вашій базі клієнтів?**
- Близько п'ятнадцяти осіб.
- **Чи могли б Ви озвучити Вашу заробітну плату впродовж місяця або ціну за один проєкт?**
- Усе залежить від масштабу проєкту, але ціна коливається від п'ятдесяти до ста п'ятдесяти доларів за проєкт.
- **Дякую за відповідь. Що б Ви порадили людям, які планують зайнятися СММ професійно? Чи дасте якісь настанови?**
- Спочатку необхідно вірити в себе й у власні сили. Вам здаватиметься, що кожен другий займається онлайн-професіями, але хорошого спеціаліста у сфері СММ знайти складно особливо тоді, коли це стосується просування продуктів, які мають великий попит на ринку. Звісно, необхідне бажання багато й плідно працювати. Як я казала раніше, “екстрені випадки”, коли замовлення потрібно виконати за лічені години, – це хороший старт. Беріться за них, адже це шанс “набити руку”, і не забувайте, що кожен клієнт – це додаткова сходинка до кращої репутації та ширших можливостей.
- **Дуже дякую Вам за відвертість і Ваш час, Яно. Було приємно поспілкуватись і почути багато нового про СММ. Сподіваюся, що не лише мені, але й тим, хто ознайомиться із цим інтерв'ю.**

Розділ 6.

ОСВІТА

Інтерв'ю з репетитором.

Інтерв'юерка – Мельник Христина.

Інтерв'юйована – Мельник Ірина.

Сьогодні ми поговоримо про одну із професій, що має величезний попит у наш час, – репетиторство. Репетитор – це викладач, що дає додаткові приватні уроки учням, допомагаючи засвоїти необхідні знання. Популярність цього заняття збільшується шаленими темпами. Комуś репетитори допомагають підготуватися до іспитів, із кимось вивчають незрозумілі теми шкільної програми, а хтось звертається, щоб «підтягнути» свої знання. Усіх їх об'єднує одне – прагнення розвиватися.

– Добрий день. Сьогодні гостем нашого інтерв'ю є Мельник Ірина – репетитор з англійської мови. Під час розмови ми дізнаємося більше про нюанси цього заняття. Вітаю Вас, Ірино.

– Добрий день.

– Дякую, що погодилися поділитися досвідом. Перед початком розмови хочу попросити Вашого дозволу на запис і публікування нашого інтерв'ю.

– Так, звісно.

– Розкажіть, будь ласка, ким Ви мріяли стати в дитинстві?

– Ще в початковій школі я була старанною ученицею, училася на відмінно й хотіла бути схожою на свою першу вчительку та проводити уроки. Напевно, ще тоді я вирішила, що буду вчителем, просто не знала яким.

– Чому Ви вирішили змінити свій дитячий вибір?

– Я вважаю репетиторство ефективнішим, бо ти повністю контролюєш увесь процес самостійно й можеш вносити необхідні корективи без прив'язки до навчального плану. Коли я була в сьомому класі, у нас з'явилася нова

вчителька англійської мови. Вона була дуже молода й енергійна. Саме тоді в мене виникло бажання вивчати англійську мову.

– **Як Ви починали? Чи було важко знаходити учнів?**

– Спочатку було трохи проблематично. У наш час є спеціальні програми та сайти, завдяки яким можна шукати викладача або ж запропонувати свої послуги репетитора. Там я знайшла своїх перших вихованців, і потім уже спрацював метод «сарафанного радіо». Таким чином я знаходила учнів, а вони – мене.

– **Які методики Ви використовуєте на своїх заняттях?**

– Я не маю своєї методики, використовую техніки й методи, які вже розроблені давним-давно. Для кожного учня добираю індивідуальні способи вивчення англійської мови, тому що всі діти дуже різні. Отже, підхід теж потрібен різний.

– **Наскільки я розумію, зараз Ви перейшли на дистанційну форму навчання. Як Вам більше подобається викладати: офлайн чи онлайн?**

– Коли почався карантин, було дуже важко перейти на нову для нас форму навчання. Багато учнів сказали, що вони не зможуть працювати в такому форматі, бо їм важко. Знайшлися інші учні, які хотіли б навчатися онлайн. Уже минув майже рік – і я розумію, що це хороша система навчання. Ми всі вже добре пристосувалися, навчилися знаходити виходи із ситуацій, які підкинув нам COVID-19. Цей формат має багато плюсів. Наприклад, ми не витрачаємо час на дорогу, займаємося будь-де, де є зв'язок. Я думаю, що така форма навчання, як онлайн, буде існувати ще дуже довго.

– **Чим Вам найбільше подобається обраний фах?**

– Мені подобається, коли видно прогрес. Коли я бачу, що дитині подобається. Коли батьки радіють за хороші результати дітей. Колись я була налякана тим, що буде потрібно перевіряти багато зошитів, але насправді це не так страшно. Усі позитивні моменти нівелюють такі дріб'язкові клопоти.

- **У кожній професії є свої недоліки та переваги. Які є у Вашій сфері діяльності?**
- Найбільшим недоліком я вважаю те, що часом трапляються учні, які не зацікавлені, лише батьки та вчитель проявляють інтерес. Дитина каже, що їй англійська мова не потрібна, робити вона нічого не хоче й не буде. Тоді можливі тільки два варіанти розвитку подій: або якимось дивом усе зміниться завдяки мотивації дитини вчителем, або все залишиться так, як було. Це мене найбільше засмучує. Плюси. Це, звісно, енергійні, мотивовані учні, які заряджають. Приємно, коли ти чуєш позитивні відгуки про себе та бачиш вогники в їхніх маленьких очах.
- **Як Ви мотивуєте учнів вивчати англійську мову?**
- Найкращою мотивацією для моїх учнів є те, що іноді ми розважаємося. Процес навчання не є таким застарілим. Ми граємо в ігри, співаємо пісні, розгадуємо загадки в дружній та невимушеній атмосфері.
- **Що Ви можете побажати тим, хто хоче стати репетитором?**
- Насамперед любити свою справу. Ніколи не забувати, що наша професія є дуже важливою, тому що ми випускаємо багато дітей, які потім впливають на цей світ. Таким чином ми впливаємо на світ теж.
- **Закінчіть речення: репетитор – це...**
- Це той, хто вміє пояснити складні речі простими словами.
- **Дякую за розмову. Бажаю Вам творчих звершень і старанних учнів.**
- Дуже дякую. Успіхів Вам також.

Інтерв'ю з учителем біології.

Інтерв'юерка – Дерев'янка Юлія.

Інтерв'юювана – Дяченко Віра.

*Сьогодні спробуємо розкрити нюанси важливої професії вчителя разом із
Дяченко Вірою Анатоліївною – учителькою біології.*

- Вітаю, Віро Анатоліївно. Дякую, що погодилися на розмову. Хочу поближче познайомитися з Вашою професією й поставити Вам декілька запитань. Ким Ви хотіли стати в дитинстві?
- Вітаю! Оскільки моя мама працювала в лікарні лаборантом, я з дитинства мріяла стати лікарем.
- Чому Ви змінили свій дитячий вибір на той, що визначив Ваш сьогоднішній фах?
- Усе почалося з того моменту, коли потрапила в лікарню. Ще тоді я зрозуміла, що певні процедури мені не до вподоби.
- Чим Вам подобається обраний Вами фах?
- Я дуже люблю спілкування, дитячий сміх, допитливі очі, тому обрала цей фах.
- Чи подобається Вам обрана професія?
- Звичайно, я люблю свою професію.
- Які Ви можете назвати позитивні або негативні риси обраного фаху?
- Позитивною рисою є любов до дітей, негативною – терплячість.
- Чому обрали саме біологію?
- Це наука про життя, людський організм і все, що нас оточує. Я часто говорю своїм учням, що для мене царицею наук є біологія.
- Так, біологія є дуже важливою в нашому житті. Скажіть, будь ласка, які з предметів Вам подобалися?

- Звичайно, це була біологія, географія, наша рідна українська мова.
- **Цікавий вибір. Скільки років Ви вже працюєте?**
- 12 років.
- **Що Ви відчували, коли йшли на свій перший урок до дітей?**
- Тривогу. Хотілося сподобатись учням, щоб вони запам'ятали цей урок і полюбили мене як учителя.
- **Як Ви пояснюєте сучасним дітям, які звикли завдяки гаджетам до швидкого результату, що треба бути наполегливішими й не зупинятися, коли є невдачі?**
- Зараз ми на крок уперед, порівнюючи з тим часом, коли я навчалася. Наші діти мають доступ до інформації й можуть швидко нею оволодіти. Бувають різні ситуації, коли не буде інтернету, гаджетів, і діти мають розуміти, що все ж таки більша частина інформації повинна бути в голові. Є головний мозок, який запам'ятовує інформацію, і є таке поняття, як пам'ять, – зберігання саме цієї інформації. Саме тому все ж таки вони мають сподіватися на свої сили. Щодо того, щоб діти не зупинялися або якось ураховували свої помилки, то цього навчаємось і ми. Пробуємо щось нове, і в нас також щось не виходить, головне – не зупинятися, а йти до своєї мети.
- **Що для Вас найважче у Вашій професії?**
- Мабуть, найбільше я боюся розчарування дітей, тому що все-таки ми розуміємо, що є вчителі, яких ми любимо, а є такі, до яких ми йдемо не з великим бажанням. Я хочу, щоб мої учні бігли на мої уроки.
- **Так, дуже важливо, щоб з учителем можна було вільно поговорити й щоб було все доступно пояснено. На Вашу думку, учитель повинен любити своїх учнів?**
- Діти дуже це відчують. Вони відчують, чи вчитель їх любить, чи підтримує, чи просто приходить, щоб викласти свій матеріал.

- **Що найбільше Ви цінуєте у своїх учнях і за що їх любите?**
- За їхню відкритість і чесність. Ціную, коли дитина приходить і каже: “Віро Анатоліївно, я не вивчив, бо не мав можливості”. Звичайно, це добре, я це ціную й поважаю. Звичайно, ціную любов до моєї навчальної дисципліни й бажання навчатися.
- **Що б Ви хотіли змінити в школі для сучасних дітей, щоб їм було легше й краще вчитися?**
- Я б дуже хотіла, щоб було якомога більше обладнання. Якби нам держава для уроків біології видала більше обладнань, муляжів, таблиць, мікроскопів, дітям було б набагато цікавіше вчитися.
- **Повністю з Вами погоджуюся. Можливо, за час Вашого вчителювання були якісь курйозні випадки?**
- Так. Є такі теми з біології, про які важко говорити. Ідеться про вивчення статевої системи. У шостому класі ми навіть говоримо про статеві клітини, спочатку я думала, чим замінити ті слова, бо в дітей одразу з’являлася посмішка. Ми використовуємо тепер такі слова, як гамети, пилок.
- **Ваш предмет є важливим і складним водночас. Розкажіть про те, як проходять Ваші уроки під час пандемії? Чи легко Вам викладати в таких умовах?**
- Звичайно, ні. Ми зараз працюємо в класрумі, але це навчання не є ефективним. З одного боку, ми можемо відправити учням більше відеоуроків, презентацій. У біології дуже важкі терміни й опанувати їх без допомоги вчителя дуже важко.
- **Так, деякі теми взагалі неможливо самотійно опрацювати. Які б Ви могли назвати якості хорошого вчителя?**
- Це любов до дітей, знання свого предмета, урахування вікових особливостей учнів, тому що, коли ми викладаємо в шостому класі, маємо розуміти, який розвиток дітей.

– **Чи легко учні сприймають інформацію з Вашого предмета?**

– Так, якщо подавати її цікаво й доступно, дітям цікаво.

– **Якщо б Ви не працювали в школі, чим би зайнялися?**

– Я навіть не знаю, чим би змогла зайнятися, крім викладання й учителювання.

Я люблю цей предмет. Крім того, що я вчитель біології, я ще заступник директора, але мені більше подобається професія вчителя. Також удома я люблю шити. Напевно, пішла б у якийсь швейний цех або працювала б на підприємстві.

– **Щиро дякую Вам за такий великий обсяг інформації. Дякую за те, що погодилися розповісти про нюанси Вашої професії.**

– Дякую Вам!

Розділ 7.

СПОРТ

Інтерв'ю з боксером.

Інтерв'юерка – Резун Вікторія.

Інтерв'юйований – Томнюк Юрій.

Самодисципліна – шлях до успіху

Інтерв'ю з відомим буковинським боксером Юрієм Томнюком, який є багаторазовим призером чемпіонатів України та Європи.

- **Коли Ви почали займатися боксом? Як минуло Ваше дитинство? Чи був у Вас час на звичайні дитячі розваги?**
- Я почав займатися боксом у десять років. Так, звичайно, незважаючи на те що в мене часто були тренування, я знаходив час на розваги. Спорт став невіддільною частиною мого життя. Чим старшим я ставав, тим більше тренувань у мене було. Це впливало на моє звичне життя.
- **Хто підштовхнув Вас до того, що Ви захотіли піти в спорт? Можливо, це була Ваша ідея?**
- Важливо сказати, що піти на бокс була моя ідея, було цікаво подивитися, на що я здатний, спробувати щось нове для себе. Це захоплення привело мене до багатьох перемог, які Ви можете спостерігати.
- **Який розпорядок Вашого дня нині? Як пандемія вплинула на Ваш графік тренувань?**
- Мій день розпочинається з ранкової пробіжки тривалістю 30 хвилин, згодом за планом у мене ще є два тренування. Графік тренувань іноді може змінюватися залежно від того, скільки є часу до наступних змагань і наскільки ці змагання є серйозними. 2020 року, як тільки ввели карантинні обмеження, скасували багато змагань. Ми не знали, чи варто нам готуватися. Були дезорієнтовані, але продовжували тренуватися, щоб не

втрачати форму. Зараз наші тренування прийшли у звичне русло, тепер є затверджений графік змагань, під які ми підлаштовуємо наші тренування.

– **Які поради Ви можете дати новачкам у цій справі, адже бокс – нелегкий спорт і він вимагає чимало зусиль?**

– Якщо Ви плануєте йти в бокс, подумайте, чи насправді він вам подобається, чи підходить. Якщо так, то сміливо йдіть, докладайте зусиль, щоб досягти чогось. Також важливо сказати, що невдачі бувають у всіх. Головне – не здаватися. Якщо ви докладете зусилля, то зможете досягти того, про що раніше могли тільки мріяти.

– **Ви пам'ятаєте той день, коли вперше отримали золото на чемпіонаті? Які були емоції після перемоги?**

– Уперше я отримав золото на Чернівецькому чемпіонаті. Таке важко забути. Це були мої перші обласні змагання. Емоції переповнювали мене, коли оголосили результати. Я був надзвичайно щасливим і пишався собою, адже всі сили, які витратив на бокс, були не марними.

– **Що важливо для перемоги?**

– Для перемоги важлива стабільна праця над собою та своїми вміннями. Самодисципліна й самоконтроль – це одні з важливих якостей, які повинні бути в кожного, хто хоче досягти успіху. Важливо ніколи не втрачати віру в себе, адже, якщо в себе не вірити, зникне мотивація й сенс працювати над собою.

– **Як Ви святкуєте перемогу?**

– У мене та моїх колег (близьких друзів) по спорту є традиція після змагань трохи худнути (*сміється*). Після повернення додому ми не обмежуємо себе, а весело проводимо час.

– **Коли відбулися Ваші змагання? Які результати?**

– Останні змагання відбулися нещодавно в місті Чернівці, це був Чемпіонат України для учасників до 22 років. Я посів перше місце. Після перемоги я

почав готуватися до Чемпіонату Європи, який відбудеться в Італії, поки що конкретної дати немає, але я вже почав посилені тренування.

– **Як Ваше оточення відреагувало на Ваші успіхи?**

– Мої рідні, друзі були безмежно раді за мене, адже вони знали, скільки зусиль я доклав, щоб досягти своєї мети. Вони підтримували мене, за що я вдячний їм.

– **Дякую, Юрію, за таке цікаве інтерв'ю. Бажаю Вам успіхів.**

Розділ 8.

ЮРИСТ

Інтерв'ю з юристом.

Інтерв'юерка – Пацаль Анна.

Інтерв'юйована – Дідик Вікторія.

Дідик Вікторія Володимирівна –
юрист ГУПФУ в Івано-Франківській області.

- Добрий день!
- Добрий день, Вікторіє Володимирівно. Чи Ви дозволяєте записати це відео та викласти його в мережу «Фейсбук»?
- Я не проти.
- Я студентка кафедри журналістики ПНУ імені Василя Стефаника Пацаль Анна. Це skype-інтерв'ю, із нами сьогодні юрист Вікторія Дідик – представниця цікавої професії.
- Вікторіє Володимирівно, ким Ви хотіли стати в дитинстві?
- Щороку я надавала переваги різним професіям. Один рік мені хотілося стати гонщиком, наступного року я мріяла стати медиком. Ці думки змінювалися щороку доти, доки мені не спало на думку стати юристом. Цю професію я обрала завдяки своєму батькові. Цей вибір став свідомим із 13 років. Я розуміла те, що хочу стати юристом.
- Чим Вам подобається обраний Вами фах?
- Знаєте, вислів «Незнання законів не звільняє від відповідальності» є дуже влучним. Я вважаю, що юрист – це чудова професія. Вивчення та знання законів відкриває безліч можливостей. Насамперед це мій захист, я знаю свої права та обов'язки, що можна робити, а чого робити не варто.
- Чи приносить Вам задоволення професія, яку Ви обрали?
- Можу зауважити, що професія юриста дуже цікава. Також це особистий розвиток, тому що часто закони змінюються. Я завжди читаю нову

літературу, розвиваюся. Потрібно знати закони не тільки нашої держави, а й закони інших країн. Цікавишся змінами в цих країнах, і це захоплює.

– Чи важко щоразу сприймати зміни в законодавстві?

- Важко, ти звикаєш до одного закону, потім він змінюється – тобі потрібно перелаштовуватися. Для юриста це спочатку складно, але, якщо ти працюєш в одній зі сфер діяльності, як-от: цивільне законодавство, кримінальне, адміністративне, тобі вже не важко, ти цікавишся новими змінами.

– Наскільки часто змінюється законодавство?

- Декілька разів на рік, але все залежить від виду. Деякі закони змінюються, деякі скасовують, у деяких є правки. Це залежить від людей, зрозуміло, що зміни повинні бути. Наше життя йде вперед, ми просуваємося, так само й закони піддаються змінам.

– Як батько вплинув на Ваш вибір професії?

- Мій батько був юристом. Працював у кримінальній частині, тобто був криміналістом. Я також мріяла набувати досвіду в цій сфері. Пам'ятаю, як батько промовив такі слова: «Я не дозволю тобі працювати в цій сфері, це дуже важка робота». І це правда, ти несеш відповідальність за потерпілих. Якщо тобі не вдасться підібрати правильну норму законодавства, потерпілий може сісти за ґрати. Я вважаю, що кримінальна сфера краще підійде чоловікові. Для мене це було б складно. Довелося б обирати між сім'єю і роботою.

– Ваша думка щодо декількох позитивних та негативних рис Вашого фаху.

- Із негативних – це відповідальність за інших. Із позитивних – це те, що ти знаєш закони, ти можеш ними оперувати. Можна передбачити ситуації, у яких ти будеш мати рацію, а в яких – ні. Це великий плюс. Ще цікава деталь у тому, що більшість професій переважно мають зв'язок із юриспруденцією.

- **Що Ви порадите тим, хто найближчим часом хоче навчатися за цією спеціальністю?**
- Потрібно обдумати своє рішення, зважити всі за і проти. Це можна порівняти з медициною. Не можна вступити до медичного університету й не знати, яким лікарем ти будеш. Вирішувати потрібно самому. Також треба звертати увагу на всі деталі, перерхитувати декілька разів, ознайомлюватися з документацією під час роботи.
- **Як уникати помилок у роботі та чи потрібно їх боятися?**
- Зараз влучно буде сказати те, що на помилках навчаються. Головне – їх не повторювати. Звичайно, якщо залишатися вдома та не виходити зі своєї зони комфорту, то й помилок ніяких не буде. У будь-якій іншій ситуації ми помилятимемося. Без цього ніяк. Не потрібно собі дорікати, це не кінець світу, завтра буде новий день і час виправити те, що було зроблено напередодні. Не потрібно зважати на думку оточуючих, це наше життя.

Розділ 9.

ФОТО- ТА ВІДЕОФАХІВЦІ

Інтерв'ю з фотографом.

Інтерв'юерка – Бабенко Ольга.

Інтерв'ююваний – Ригаловський Віталій.

- **Добрий день! Я Ольга Бабенко. Сьогодні ми маємо можливість поспілкуватися із представником творчої професії – чернівецьким фотографом Віталієм Ригаловським. Скільки років ти вже займаєшся фотографією?**
- Я точно не пам'ятаю, близько чотирьох років. На фотоапарат фотографував два роки. Окрім того, багато років фотографував на телефон.
- **Як ти зрозумів, що хочеш фотографувати?**
- Я купив собі телефон, який тоді непогано фотографував. Він створив маленьку революцію в плані мобільної фотографії. Тоді я почав фотографувати, дивитися різні відео на YouTube про мобільну фотографію. Потім переїхав у Чернівці, уже тут почав ходити та фотографувати людей на вулиці, просто стрітстайл. Фотографував я так два роки, зрозумів, що тепер мені потрібно переходити на щось якісніше. Купив у знайомого фотоапарат за маленьку суму – 100 євро. Так почалася моя кар'єра фотографа.
- **Яка це була камера? На яку камеру ти фотографуєш зараз?**
- Фотографую на ту, яку й купив, – Nikon D5 100, з об'єктивами 35 мм з діафрагмою 1,8 і радянський об'єктив "Геліос".
- **Чи хотів ти колись відмовитися від свого заняття?**
- Часто було. Ти стоїш на місці. Фотографії стають схожими, зникає бажання фотографувати. Думаєш про те, що займаєшся не своєю справою й варто відмовитися від неї. Були моменти, коли я зникав на місяць, але потім із новими силами повертався і йшов фотографувати.
- **Іноді потрібна така перерва, тоді з новими силами берешся за роботу.**

- Переосмислюєш те, що ти нафотографував, і дивишся на щось нове, починаєш із новими силами працювати.
- **Ти тільки фотографуєш чи, можливо, навчаєшся?**
- Я навчаюся, закінчив навчання в Чернівецькому політехнічному коледжі за спеціальністю “Інженерія програмного забезпечення”.
- **Як тобі вдавалося поєднувати навчання з роботою? Усе ж таки підготовка до сесії, обробка фото займають багато часу.**
- Я займався більше фотографією. Крім того, 2020 рік, пандемія, онлайн-навчання. З’явилося дуже багато часу, щоб займатися фотографією.
- **Як ти ставишся до плівки, плівкових фотографій? Це мейнстрим серед молоді чи все-таки щось цікаве й актуальне?**
- Тут є дві сторони. Зараз з’явився тренд на 80-ті, у багатьох, я думаю, залишилися фотоапарати на плівці від своїх родичів. Люди пробують себе в цьому. Я слухаю подкасти, там є люди, які професійно фотографують на плівку, їм це цікаво. Я б сам хотів спробувати це, але думаю, що плівка ще трохи побуде, а потім відійде в минуле. Таке повернення у 80-ті відбувається циклічно.
- **І все ж таки чому ти більше надаєш перевагу: смартфон, який завжди під рукою, плівці, яка передає атмосферу, чи цифровому фотоапаратові?**
- Розставляю пріоритети: цифровий фотоапарат, телефон та плівка.
- **Якщо не секрет, скільки коштує фотосесія в тебе?**
- 300 гривень за годину.
- **Зараз ми маємо безліч різних стилів, кожен фотографує у своєму. Якому стилю ти надаєш перевагу?**
- Більше фотографую портрети, не маю стилю. Я люблю портрети й fashion-зйомки.

- **Як ти прийшов до власної обробки в таких кольорах? Твої світлини відрізняються від інших.**
- Думаю, що це вплив YouTube та популярних фотографів. Ти дивишся й повторюєш щось за ними, із цих повторів у тебе виходить щось своє.
- **Чи спілкуєшся ти з фотографами з Чернівців?**
- Так, маю багато знайомих фотографів у Чернівцях.
- **Ви не думали зробити якийсь спільний проєкт? Наприклад, проводити курси для початківців або всім разом водночас фотографувати одну модель?**
- Ми зараз думаємо над одним проєктом, говорити не буду, тому що я не знаю, чи він буде, але це цікава ідея. Можливо, приїду ще у Львів.
- **Якщо говорити про фотографів з інших міст, із кимось спілкуєшся?**
- У мене є знайомі, із якими я познайомився в інстаграмі. Ми спілкуємося.
- **Чи не думав ти піти в журналістику й працювати фотографом для інтернет-видання чи газети?**
- Я не люблю репортажну зйомку. Вона обмежує, і для мене це нудно. Ти не робиш те, що ти хочеш, а робиш те, що від тебе вимагають.
- **Серед митців твоєї сфери є така тенденція, як фотомарафони. Наприклад, фотографувати 360 днів поспіль або фотографувати щодня предмети в якомусь іншому кольорі. Чи пробував ти щось подібне?**
- Пробував фотографувати цілий рік і закінчив на четвертий день. Це було дуже важко, тому що не завжди поруч були люди, тобто моделі, яких я міг фотографувати, а фотографувати вулиці мені стало дуже важко, тому що я два роки не робив цього. Я пробував підходити до людей, із ними знайомитися й фотографувати. Зрозумів, що на них треба виділяти дуже багато часу, щоб вони звикли до тебе й були гарними на фотографії. Я три дні фотографував вулиці. На четвертий день зустрів одну дівчину,

познайомився, зробив фотографії, але вона на фотографії була напруженою. Подумав, що мені важко, і закінчив це. Краще розвиватися поступово, ніж щодня робити не дуже вдалі фотографії.

- **Які поради ти можеш дати тим, хто хоче почати фотографувати? Що їм варто робити, а що ні?**
- Якщо хочете фотографувати, то у вас є телефон. Зараз будь-який телефон дуже добре фотографує, тому йдіть і пробуйте. Може, вулиці, беріть своїх друзів, знайомих та вчіться. Розвивайтесь в обробці фотографії. Не раджу користуватися пресетами. Це дуже зручна річ, але вона не дає розвиватися в обробці. Ти додаєш пресет на фотографію, оцінюєш колір, ідею, але не знаєш, як це робити власноруч. Можна сидіти на YouTube, є дуже багато відео на цю тему. Треба знайти свій стиль, щоб твої фотографії могли впізнавати люди.
- **Сподіваюся, що твої поради допоможуть комусь почати свій шлях у цьому, просунутись і в нас з'явиться більше хороших фотографів.**

Інтерв'ю з відеографом.

Інтерв'юерка – Симчич Тетяна.

Інтерв'юований – Симчич Віктор.

- **Добрий день, Вікторе Михайловичу! Сьогодні ми трохи поговоримо про Вас та Вашу цікаву професію.**
- Добрий день!
- **Почнімо із простого запитання. Ким Ви зараз працюєте?**
- Зараз я відеограф на Victor studio. Це моя студія.
- **У повсякденному житті ми дуже рідко чуємо таке слово, як «відеограф». Розповсюджене слово «відеооператор». Можливо, Ви нам розкажете, у чому полягає різниця між відеографом та відеооператором. Що робить відеограф?**
- Оператор – це людина з камерою, яка вміє правильно зняти певну подію, що відбувається по той бік об'єктива. Відеограф – це більше людина-оркестр. Він же й оператор, і режисер, і постановник, і звукорежисер. Це людина, яка поєднує багато побічних або суміжних професій в одній.
- **Так зрозуміліше. Наскільки мені відомо, Ви раніше працювали на місцевому телеканалі «3 студія». Ви там обіймали посаду відеооператора. Чи я помиляюся?**
- Я починав там працювати на посаді відеооператора. Потім мене підвищили, я став головним оператором. Згодом обійняв посаду директора АСК (апаратно-студійного комплексу). Пізніше трохи змінив напрямок та став випусковим режисером новин, а потім звільнився.
- **Цікаво. Тоді розкажіть нам про свій творчий шлях після «3 студії».**
- Я працював у пресслужбі народного депутата шість із половиною років. Знімав переважно в репортажному режимі. Були й художні замовлення, та я не залишав ще одну роботу: уже 22 роки знімаю весілля. До роботи в

пресслужбі я дуже хвилювався за свої рейтинги в цій сфері. Вони були високими на той час. Тепер, здається, повернув усе на свої позиції та більше працюю вже як Victor studio, виконуючи замовлення.

– **Я зрозуміла. Наскільки Ви задоволені тим, чим займаєтеся зараз?**

– Якби не локдаун та обставини, я був би повністю задоволений своєю професією. Фотографією я почав займатися із другого класу, коли батько подарував мені фотоапарат. Закінчив я спеціальність «Буріння», тобто маю інший фах, але доля склалася так, що я повернувся до свого улюбленого заняття та працюю зараз як відеограф.

– **Насправді цінно працювати на тій роботі, яка подобається. Переглядаючи Ваші роботи, я помітила один дуже цікавий короткометражний фільм під назвою «Дух Різдва». Що ж важче знімати: весілля чи короткометражні фільми?**

– Важко знімати все. У весіллях є нюанси, які треба знати. Правда, за 20 років я зміг їх вивчити, проте все одно все не передбачиш. У виробництві короткометражних фільмів є свої нюанси. Під час весілля ти мусиш швидко думати в момент, коли йде процес, та ще швидше приймати рішення, щоб якнайкраще та художньо зняти те, що треба. Кіно – це інше. Кіно – це продуманий сценарій, розробка режисерського плану, розкадровка. Як правило, вивчення локації, тобто місця зйомки. Ти наперед знаєш всі діалоги та на що маєш акцентувати увагу. Ідеться про емоції, рух – усе, що задумано режисерським планом. Весілля вже переросло в метод заробітку та виживання, а от художні проєкти більше для душі, бо хочеться щось інше знімати, щоб реалізуватися в іншій сфері. Фільми також бувають різні за жанрами. Знімають звичайні фільми, рекламні ролики (деякі з них – це мікрофільми), презентаційні фільми для компаній. Це теж інша сфера діяльності, адже тут я вже працюю трохи як

журналіст, тому що відповідно до тексту треба проконтролювати деякі речі.

– **Як я зрозуміла, робота передбачає не тільки стояння за камерою. Зробімо з Вами мініінтерактив. Назвіть 3 позитивні та 3 негативні аспекти Вашої професії.**

– Позитив у тому, що я постійно контактую з людьми. Вони діляться зі мною якоюсь інформацією про себе, а я – із ними. Мені приємно це робити, бо я розумію, що на виході мав би бути продукт, який їм сподобається, і мені подякують. Ще позитивом, мабуть, є те, що в наш час заробляю гроші на «хліб із маслом» ... Третій позитив ...

– **Можливо, творчість?**

– Без сумніву, творчість. Я можу себе реалізувати. Я придумую, мрію... Коли мені дають завдання, я вже його дофантазую в картинках. Це мені подобається. Ще один плюс – це вільний графік. Буває, що мені важко себе скорегувати, але все ж таки я створюю його сам.

– **А мінуси Вашої професії?**

– Мінуси... Той самий графік, адже буває такий ритм, що й хочеться пауз, відпочити, кудись поїхати, але ти розумієш, що мушиш постійно тримати руку на пульсі, мушиш приймати замовлення, у тому числі й у тих людей, які давно з тобою працюють. Ти не можеш їх підвести. Вони не зрозуміють мене, що, наприклад, хочеться відпустки. Вони будуть просити раз, двічі... і після другого разу я змушений погодитися, змінити свої плани, бо розумію, що постійні клієнти – це теж моє життя. Ще ображає, коли люди не розуміють, що моя робота полягає не тільки в тому, щоб походити з камерою. Багато хто каже: «От він походив на весіллі з камерою й бере такі гроші». Ніхто не рахує, скільки я вклав у техніку, самонавчання, до речі, у постійне навчання. Не може бути так, що 20 років тому навчився й усе. Техніка постійно вдосконалюється, усе змінюється: комп'ютери,

програми, завдання. Якщо порівняти відеоматеріали весілля, зняті 20 років тому, і те відео, яке я створюю зараз, можна помітити велику різницю. Сьогодні це вже фільми телевізійного зразка з якістю національних каналів. Колись усе було набагато швидше, простіше, легше. Тепер ти відеограф. На тобі й звук, і світло, і все на тобі, бо ж картинка має бути ідеальною. Клієнта не цікавить «як?». Саме тому такі ціни. Не всі розуміють, що це складно. Плюс монтаж. Світу Божого не бачу за тим монтажем. Деколи хочеться відпочити, піти «на шашлик», але я розумію, що треба віддати клієнтові роботу.

- **Зрозуміло. Що б Ви побажали тим, хто обирає Вашу професію?**
- Що б я побажав? Насамперед отримати від професії задоволення. Намагатися робити так, щоб ти очікував подяки через день чи два після того, як ти віддав матеріал. Не важливо, чи це фільм, рекламний кліп, музичний ролик тощо. Усе одно в кожного виду діяльності є замовник, і, як правило, дуже приємно, коли він, приймаючи роботу, дякує. Цього треба прагнути.
- **Спасибі Вам за таку цікаву розмову, за таке інформативне інтерв'ю.**
Бажаю Вам творчих злетів та цікавих проєктів. До зустрічі!
- Дякую Вам!

Інтерв'ю з аеро-, фотограмметристом.

Інтерв'юерка – Іванців Марія.

Інтерв'юювана – Бабей Тетяна.

- **Добрий день, Тетяно Миколаївно, рада Вас бачити! Насамперед дякую за те, що погодилися зустрітися зі мною.**
- Добрий день!
- **Чи даєте Ви дозвіл для опублікування мною нашої розмови в соціальній мережі «Фейсбук»?**
- Будь ласка, я не проти.
- **Ви сьогодні дуже гарна, не можу не звернути уваги на це!**
- Дуже дякую!
- **Для початку хочу трохи більше дізнатися про Вас. Чи маєте Ви хобі? Що Вас цікавить?**
- Переважно час присвячую сім'ї, у мене є два сини. Також люблю доглядати за квітами. Маю на дачі невеличку ділянку, де я вирощую квіти й овочі. На вихідних це знімає стрес після міської рутини.
- **Ким Ви хотіли стати в дитинстві?**
- Було багато професій. Хотіла бути кравчиною, дуже любила в'язати. Згодом хотіла бути провідницею поїзда. Перед закінченням школи думала, що буду вчителем географії, бо захоплювалася цією наукою.
- **Чи подобалося Вам навчатися в школі? Які оцінки Ви отримували? Які навчальні предмети любили?**
- Я дуже любила навчання в школі. Була відмінницею, тому всі предмети подобалися, окрім фізкультури (*сміється*). Я була дуже неспортивною дівчинкою. Закінчила школу на відмінно, але з однією «4» із фізкультури.
- **На кого з дорослих Ви рівнялися й на кого хотіли бути схожою?**

- Ну, звичайно, це були мої батьки, які працювали не покладаючи рук, щоб виховати нас добрими людьми, також – учителі в школі. Вони були для мене прикладом, тому що багато знали й цікаво розповідали.
- **Ваша професія – фотограмметрист. Чим він займається та які обов'язки виконує?**
- Фотограмметрія – одна з галузей, що створює топографічні карти. Із появою фотографії в середині XIX століття почали використовувати фотозображення для створення топографічних карт. Фотограмметрія (докладний переклад із лат. *фото* – світло, *грамма* – написання, *метрео* – вимірюю) створена, щоб полегшувати працю геодезистів, які, щоб створити топографічну карту, змушені були виходити на місцевість і вимірювати її. Із появою фотограмметрії можна було зробити зйомку місцевості й відповідно до правил оптики й геометрії провести вимірювання, вирахувати координати точок. Пізніше створили фотограмметричні прилади, через які потрібно дивитися на знімки. Таким чином можна створити зменшену модель місцевості. Ця модель прив'язується до координатів місцевості, після чого можна вимірювати ширину, довжину й висоту точки, не виїжджаючи в поле. Процес цей дуже цікавий і трудомісткий.
- **Де Ви навчалися цієї професії?**
- Цієї професії я навчалася в *Київському топографічному технікумі*¹, у СРСР таких навчальних закладів було шість на весь Радянський Союз. Київський технікум – один із найкращих навчальних закладів у напрямку геодезії.
- **Як після навчання може реалізувати себе студент? Де можна працевлаштуватися та чи є робочі місця? Як працевлаштовувалися Ви?**

¹ (зараз – Фаховий коледж інформаційних технологій та землепорядкування Національного авіаційного університету.)

- Після навчання нас відправляли на союзне розподілення. Я вибрала місто, найближче до дому батьків.
- **Наскільки я розумію, Ви тоді були ще зовсім юною. Як прийняв Вас робочий колектив?**
- Мені дуже пощастило, бо колектив був дуже добрий, цікавий, якщо було треба, завжди підказували, як правильно.
- **Зараз Ви працюєте на тому ж місці?**
- Так, до цього часу я залишилася на тому ж місці, бо дуже цікава робота й іншої такої я не знайду.
- **Якби Ви могли повернути час, чи обрали б іншу професію?**
- Ні, я обрала б цю професію.
- **Чим Вас зацікавила Ваша робота?**
- Коли я почала вивчати фотограмметрію, нам у кінотеатрі показали науковий стереофільм. Ми надягли стереоокуляри й побачили на екрані об'ємні дерева з вишнями. Це викликало неймовірні емоції. Пізніше на уроках, коли ми вивчали фотограмметрію, нам дали 2 знімки й стереоскоп. У стереоскопі є 2 лінзи для очей. Одним оком дивишся на один знімок, іншим – на другий, згодом ти знаходиш точку, ці знімки сходяться – і ти бачиш перед собою все: рівнини, дерева. Немов летиш на літаку!
- **Мені цікаво було почути це, адже я цього не знала. Чи можете Ви назвати свою професію творчою?**
- Так, деякою мірою вона творча, хоча й доводиться робити креслення умовних знаків, але все одно ти мусиш зробити так, щоб карту можна було добре прочитати.
- **У яких сферах застосовується фотограмметрія?**
- Фотограмметрія й картографія застосовуються й у будівництві, і в лісовому господарстві, і в науково-дослідних роботах, тобто в багатьох сферах.

– Як часто змінюються топографічні карти?

– Топографічні карти потрібно оновлювати кожні 5–10 років, бо місцевість змінюється.

– Повернімося до Ваших студентських років. Це роки веселощів і нових знайомств. Як Ви поєднували студентське життя й навчання? Чи було це важко?

– Не скажу, що це було важко, тому що я була молода й було цікаво вчитися, вивчати нове для себе місто.

– Що можете побажати людям, які шукають себе й свою професію, намагаються обрати свій життєвий шлях?

– Я бажаю їм знайти роботу для серця, бо, коли ти виконуєш роботу, яка тебе радує й приносить задоволення, це добре, тоді робота – це хобі. Ти йдеш щасливий на роботу й додому приходиш теж щасливий. Це найголовніше в житті! Саме тому бажаю прислухатися до себе й знайти своє місце в житті. Я також думаю, що найголовніше – знайти себе, щоб потім усе життя не нарікати на себе через поганий вибір.

– Мені було надзвичайно цікаво з Вами спілкуватися. Дуже Вам дякую! Бажаю Вам успіху, здоров'я й творчості.

– І Вам дякую. Бажаю успіху. До побачення!

– Дякую ще раз. До побачення!

Розділ 10.

РІЗНОРОБ

Інтерв'ю з різноробом.

Інтерв'юер – П'ятко Іван.

Інтерв'юований – Равлюк Ігор.

- **Отже, Ігорю, розкажи, як ти потрапив у Польщу? Як швидко ти знайшов там роботу?**
- Потрапив я в Польщу швидко, оскільки безвіз, а також допомогли з роботою родичі, тому це не було проблемою.
- **Це був твій перший досвід? Чи ти вже там працював?**
- Це був мій другий досвід. Уперше я туди поїхав у 18 років, зараз мені 20. Уже двічі побував там.
- **Багато українців перед тим, як поїхати в Польщу, звертаються в агентства із працевлаштування. Тобі вдалося самостійно знайти роботу?**
- Мене спершу направили до агентства, там багато українців, які влаштовуються на роботу через агентство, оскільки вони думають, що це допоможе їм краще захистити свої права.
- **Як довго ти шукав там роботу?**
- Близько двох тижнів, це було не так проблематично.
- **Відомо, що деякі фірми, які приймають на роботу іноземців, допомагають їм із житлом.**
- У Польщі багато агентств. Поляки не проти, щоб українці приїжджали туди й працювали в них.
- **Житло ти сам знайшов чи допомогли?**
- Агентство допомогло мені із житлом та роботою.
- **Скільки на місяць витрачав на проживання?**
- Я ще молодий, люблю розважатися. Витрачав приблизно 600–700 злотих на місяць.

- **Ігорю, розкажи про свою роботу. Який у тебе графік? Чи далеко було їздити до місця роботи?**
- Я працював у службі, схожій на наш Укравтодор, і там графік був різний... Працював по 12–14 годин, потім менше, потім більше.
- **Як було із заробітною платою? Чи вона влаштовувала тебе?**
- Можна було заробляти по 800–1000 доларів на некваліфікованій роботі, де потрібні робочі руки.
- **У якому місті ти працював?**
- Я працював біля Лодзя – курортного містечка, де багато українців.
- **Як наші люди там себе поведуть?**
- Усе залежить від людини. Люди там готові допомагати один одному, і це дуже добре, оскільки за кордоном розумієш, що ти іноземець, який приїхав сюди заробити, і це твої люди, із якими ти спілкуєшся краще, ніж в Україні.
- **Яке ставлення поляків до українців?**
- Поганого ставлення поляків до себе не бачив. Правда, один поляк хотів мене вигнати з роботи, але я не ображаюся. Поляки ще вважають нас своїми партнерами.
- **Це правда, що робітників у Польщі годують протягом дня за кошти фірми?**
- Ні, не годують. Усе залежить від роботи, яку ти знайдеш.
- **Чи є в тебе бажання повернутися в Польщу?**
- Так, і це буде незабаром. Там можна заробити більше, ніж тут.
- **Що тебе спонукало поїхати в Польщу?**
- Мала заробітна плата, бо людина, як риба, шукає кращого.

Розділ 11.

ТРЕЙДЕР

Інтерв'ю із трейдером.

Інтерв'юерка – Паньків Валентина.

Інтерв'ююваний – Данів Роман.

- **Добрий день! Я Паньків Валентина – студентка Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, майбутній журналіст. Сьогодні беру інтерв'ю в Даніва Романа, який працює трейдером. Розпочнімо! Вітаю, Романе!**
- Добрий день, Валентино.
- **Чи даєте Ви дозвіл на публікування інтерв'ю в соцмережі YouTube?**
- Так, звичайно.
- **Дякую. Спочатку розкажіть нам, хто такий трейдер?**
- Трейдер – це спеціаліст в області фінансів, який здійснює інвестиційно-торговельну діяльність із метою отримання прибутку. Це людина, яка купує якийсь фінансовий інструмент, зокрема золото, за певною ціною, продає його по більш вигідній для себе й заробляє на різниці цих сум.
- **Як відбувалося Ваше знайомство із трейдингом? Що наштовхнуло Вас на цю діяльність?**
- Я не знав, що є така професія. Про це мені розказав друг, із яким ми говорили про інвестиції, про те, що можна заробити на зростанні криптовалют. Щось у мене тоді запалало всередині, бо, прийшовши додому, я почав шукати різні сайти про те, хто такі трейдери, чим вони займаються, і мені здалася ця сфера дуже цікавою й перспективною. Так і прийшов до цього.
- **Якими були Ваші перші кроки, коли Ви вже повністю розуміли, що це за професія?**
- Вони були не впевненими, але той вогник, що тоді загорівся, тягнув мене до цього. Я завжди хотів робити те, що мені подобається. Почав читати книги, різні статті. Я б не сказав, що це було важко, це було більш цікаво, адже

щодня я більше розвивав себе в цій сфері. Мені зараз 23, і я вже два роки працюю трейдером.

– **Романе, поговоримо про переваги та недоліки цієї професії.**

– Це комфортна професія, тому що вона дає змогу бути незалежним від керівництва. Ти працюєш на себе. Також це вільний графік, я працюю тоді, коли в мене є час. Трейдер не прив'язаний до певного місця роботи, потрібен тільки інтернет. Немає якогось обмеженого рівня заробітку. Скільки будеш працювати, стільки й заробиш. Є можливість росту.

– **Наприклад, людина хоче стати трейдером. Які якості характеру в неї повинні бути, щоб працювати в цій сфері?**

– Це складна професія. Можна сказати, що ти тут один на один із собою. Коли виникають помилки, то винен тільки ти. Людина, яка хоче стати трейдером, повинна приймати їх і вчитися на них, бути стриманою, дисциплінованою. Тут потрібно, як у шахах, вираховувати свої ходи на декілька кроків уперед, знати, що, коли і як ти будеш робити. Я б радив цю професію, адже вона дає великий потенціал і можливості. Усі мріють працювати незалежно від керівництва, заробляти великі гроші. Мені здається, що робота трейдером чудово підходить.

– **Романе, дякую Вам за таку розширену й цікаву інформацію. Я сподіваюся, що наші слухачі відкрили щось нове для себе. Із Вами була Валентина, і я нагадую, що в гостях був Данів Роман, який розповідав про свою професію трейдера. До нових зустрічей!**

Розділ 12.

АРХІТЕКТОР

Інтерв'ю з архітектором.

Інтерв'юерка – Черепаха Інна.

Інтерв'ююваний – Качор Андрій.

– Добрий день!

– Добрий день!

– **Із Вашого дозволу я розпочну запис нашої з Вами розмови. Спочатку представляюся. Я Черепаха Інна Мирославівна – студентка Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Зі мною на зв'язку представник цікавої професії – архітектор Качор Андрій Миронович. Чи дозволяєте Ви поширити нашу розмову в соціальній мережі «Фейсбук»?**

– Дозволю.

– **Якщо Ви готові, можемо починати.**

– Можемо починати.

– **Моє перше запитання буде пов'язане з дитинством, оскільки в дитинстві багато хто мріє про доросле життя й з'являються маленькі фантазії щодо майбутньої професії. Ким мріяли стати в такі роки? Чи була ця мрія пов'язана з майбутнім?**

– Можна сказати, що мрія була частково пов'язана з майбутнім. Я змалку дуже любив малювати, були хороші результати, любив історію, усе це поєднувалося. Я ходив у студію й історію вчив приватно, це було як хобі. У дорослому віці це дало мені загальний напрямок. Архітектором бути я не хотів. Я навіть не знав, що це за професія, але малювати мені подобалося, як я зазначив раніше. Захоплювався будинками, тим, як вони були побудовані, природою... Потім ці захоплення стали чимось більшим.

– **Чи могли б Ви детальніше розповісти, чому обрали професію архітектора?**

- Конкретно не можу сказати. Це було випадково, тому що все ж таки я трохи цікавився історією, відвідував різні художні студії, школи. Уже під час вибору професії мене носило туди-сюди, пробувався в історії, трішки пробував ліпити, малювати. Коли я десь почув, що є конкретна кафедра, зрозумів, куди хочу вступити.
- **У наш час є така проблема, що батьки дуже часто допомагають своїй дитині зробити вибір професії. Можна сказати, що в якісь моменти більша частина підлітків робить помилку, обираючи ту професію, яку їм запропонували близькі люди. Чи було у Вас так, що хтось старався Вам нав'язувати свою думку під час вибору Вашої спеціальності?**
- Ні, на мене ніхто не тиснув, обирав я сам. Мої батьки, учителі не мали ніякого відношення до архітектури. Я сам зробив свій вибір.
- **Отже, Ви щасливчик.**
- Можливо. Правда, якщо є професії батьків, які діти можуть продовжувати, тоді набагато легше йти, ніж починати все з нуля. Тут немає негативу чи позитиву. В усьому є свої плюси та мінуси.
- **Чи одразу Вам сподобалася Ваша професія та чи подобається зараз? Є ж випадки, коли з перших кроків пізнання перестає подобатися те, що обираємо.**
- Коли я був на першому курсі й ми вивчали загальні дисципліни, я трохи засумнівався, чи це мій шлях. Коли перейшов на другий курс, більше викладали профільні предмети, пов'язані з архітектурою, мені все подобалося.
- **Зараз буває таке, що Ви втомлюєтеся від своєї роботи?**
- Ні! Вона настільки різноманітна, що тут не можна втомитися, щоразу щось нове й нове.

- **Це чудово, тому що є мало людей, яким подобається їхня професія від початку й до кінця. Розкажіть, будь ласка, як розпочався ваш кар'єрний ріст у цій сфері діяльності?**
- Я навчався в дев'яностих роках, у цей час знайти роботу було важко, але я можу сказати, що мені пощастило з викладачами. Напевно, я сам себе зарекомендував. Коли навчався, мене вже тоді починали брати на якісь об'єкти. Це була вже більш доросла робота. Працював за кордоном, їздив Європою. Звісно, уже після закінчення навчання я не сидів без роботи.
- **Де Ви навчалися?**
- Я навчався у Львівському політехнічному університеті.
- **Чи є у Вашому житті проекти, якими Ви пишаєтеся найбільше?**
- Немає. Кожне проектування нового будівництва чи реставрації – завжди проєкт ідеального. Коли починається практика, то виникає багато нюансів, які в проєктний етап не враховуються. Саме тому це надзвичайно складна професія. Коли вже приходить час здачі фінального об'єкта й підбиття підсумків, то я, чесно кажучи, завжди бачу негатив у своїй роботі, тобто в тому, що я не встиг щось зробити або зробив щось не так, а десь могло бути краще. Якщо бути відвертим, то я жодним своїм проєктом не задоволений.
- **Отже, завжди треба вдосконалюватися!**
- Так, завжди! Оскільки це тривалий процес, починаєш з одних думок і переходиш до інших, а об'єкт закінчуєш за рік чи пів року, щось змінюється, з'являються якісь факти, нюанси. Задоволення є від цього! Не завжди помітні мінуси, деś не врахували мою думку, деś щось вилізло боком. Моя професія пов'язана з іншими людьми. Архітектура надзвичайно цікава. Коли є два подібні проєкти, вони ніколи не будуть однаковими. Наприклад, два близнюки не стануть однією особистістю, так

і з архітектурними проектами. Саме в цьому складність і цікавість. Ця робота не набридне ніколи!

- **Зрозуміло, дякую за таку чудову відповідь. У всьому є свої плюси та мінуси. Чи є вони у Вашій професії?**
- Чи є негатив? Ну, можливо, він у тому, що дуже швидко змінюються технології. Буває, що ти не встигаєш вивчати все нове. Архітектура – це не тільки творчість, це практика, у якій потрібно завжди вдосконалюватися й розвиватися. Ти постійно повинен учитися й учитися. Це також можна віднести й до позитиву. Ти повинен більше пізнавати, пробувати щось інше. Усе залежить від того, як ставитися до цього та з якого боку сприймати цю професію.
- **Зараз якраз такий період, коли одинадцятикласники починають обирати свою майбутню професію. Чи могли б Ви дати рекомендації щодо вибору професії?**
- Потрібно займатися тим, чим би вони насправді хотіли займатися. Не треба робити за принципом: хтось робить – і я так зроблю. Тим, хто вже закінчує вищий навчальний заклад, бажаю рости професійно, ніколи не зупинятися на досягнутому. Треба завжди вчитися, зараз для цього в сучасної людини є все. Не треба заганяти себе в рамки. Головне – не треба боятися помилятися, адже на початку роботи помиляються всі, навіть ті, хто має більший досвід. Потрібно бути обережним і при цьому не боятися помилятися.
- **Дякую! Мені було дуже цікаво з Вами спілкуватися. Мене зацікавила ця професія. Можливо, потрібно буде більше дізнатися про неї. Ще раз дякую Вам! До побачення!**
- До побачення!

Розділ 13.

СПІВАЧКА

Інтерв'ю зі співачкою та музикознавчиною.

Інтерв'юерка – Заблоцька Наталія.

Інтерв'юювана – Заяць Олеся.

- **Добрий день, сьогодні в гостях моя сестра, співачка й музикознавчиня Олеся Заяць. Хочу поспілкуватися з нею на тему її професії, оскільки вона розвиває свій творчий шлях. Привіт, Олеся.**
- Привіт, Наталю.
- **Що надихнуло тебе займатися музикою?**
- Надихнула мене моя співоча й творча родина. Із дитинства я була оточена музикою, тому це був мій шлях із дитинства.
- **Як твої батьки поставилися до твоєї творчої кар'єри?**
- Батьки завжди мене підтримували. Бабуся, дідусь, мама, тато завжди були в захваті від того, що я співаю, і їм це дуже подобалося, тому вони мене підтримували.
- **Скажи, будь ласка, як ти себе шукала в музиці? Можливо, ти граєш на музичних інструментах?**
- Із дитинства я співала на різних концертах, потім вивчала бандуру, пізніше – фортепіано, але, коли переїхала до Іспанії, цей процес трохи перервався. Уже у віці вісімнадцяти років я наздоганяла музичну творчість, почала відновлювати свої заняття музикою, співом. Зрозуміла, що мені подобається оперна музика, також почала вивчати техніку оперного співу. Потім почала вивчати фортепіано й зрозуміла, що можу писати пісні. Гра на фортепіано надихала мене на написання своєї музики.
- **Я знаю, що в тебе є декілька кліпів на YouTube, хочу спитати тебе про творче ім'я, так званий псевдонім. Чи ніколи в тебе не виникало ідей підібрати собі псевдонім і співати не під власним іменем?**

- Спочатку були такі ідеї. Ті варіанти, які я підбирала, не були гармонійними. Я дуже глибока й творча людина, мені здається, що ім'я повинно гармонійно й синхронно презентувати мене. Я такого псевдоніма не знайшла, тому вирішила залишити своє ім'я. Саме такою я себе відчуваю.
- **Чи зіштовхувалася ти з булінгом через свою творчість, чи були якісь неприємні моменти у твоєму житті?**
- Такого я не помічала. Скажу більше: моя творчість завжди давала мені крила. Багато моїх друзів, близькі люди цікавилися нею й підтримували мене. Булінгу я не відчувала.
- **Можливо, поділишся позитивними рисами обраного фаху?**
- Це мій пошук, дуже цікавий, але й тяжкий водночас. Завжди творчі професії є дуже складними, але цікавість полягає в тому, що, коли творча людина відкрита, вона надихається різними типами музики, цікавою літературою, різними людьми, тому ці всі тенденції, що тебе оточують, пізніше створюють тебе. Це дуже цікаво.
- **Я хочу попросити тебе дати декілька порад початківцям. Що б ти порадила їм для досягнення успіху?**
- Для початківця, для людей, які хочуть займатися творчою кар'єрою, цей шлях є дуже важливим. Головне – знати, що ти хочеш донести своєю творчістю, і знати, хто ти є, тому що зображення й ідентифікація своєї творчої особи – це дуже важливо. Це дуже цікавий елемент у творчій кар'єрі.
- **Дякую, що знайшла час і можливість поспілкуватися. Бажаю тобі творчого натхнення, наснаги та нових звершень у твоїй професії.**
- Дякую тобі, були дуже цікаві запитання. Бажаю тобі успіху.
- **До нових зустрічей.**
- До побачення.

ЖУРНАЛІСТСЬКІ ІНТЕРВ'Ю
із представниками цікавих професій

Том 1.

Укладач – Олександр Холод.

Українською мовою.

Комп'ютерний набір – автори текстів-розшифровок.

Редактор, коректор – Ганна Холод.

Комп'ютерна верстка, дизайн, архітектоніка тексту – Олександр Холод.

Ілюстрації взято з відкритих електронних ресурсів.

Підписано до друку 03.06.2022.

Формат 60x84/16. Друк офсетний.

Гарнітура «TimesNewRoman». Умов. друк. арк. 6.

Наклад прим.: 300. Замовлення № 21022/22

Видавець: ТОВ «НВП «Інтерсервіс»

04209, м. Київ, вул. Бориспільська, 9

Свідоцтво: серія ДК № 3534 від 24.07.2009 р.

Виготовлювач: СПД Андрієвська Л.В.

04209, м. Київ, вул. Бориспільська, 9

Свідоцтво: серія ВОЗ № 919546 від 19.09.2004 р.